

Giới thiệu Tôi Yêu Cậu Rồi Sao Cậu Lại Bỏ Tôi

Một câu chuyện ngắn về tình yêu buồn

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Cậu Rồi Sao Cậu Lại Bỏ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Cậu 12 tuổi, Tôi 12 tuổi: Tôi tỏ tình với cậu, cậu từ chối tôi

Cậu 12 tuổi, Tôi 12 tuổi: Cậu được học sinh giỏi, tôi khá. Cậu khinh tôi

Cậu 13 tuổi, Tôi 13 tuổi: Tôi lại tỏ tình với cậu. Cậu lại một lần nữa làm trái tim tôi đau

Cậu 13 tuổi, Tôi 13 tuổi: giữa học kỳ 1 tôi lại một lần nữa tỏ tình với cậu. Cậu vẫn từ chối

Cậu 14 tuổi, Tôi 14 tuổi: Người bạn cũ của tôi xuất hiện. Nó bắt chuyện với cậu, cậu cười với nó-nụ cười đó chưa bao giờ dành cho tôi

Cậu 14 tuổi, Tôi 14 tuổi: giữa học kỳ 2 cậu tỏ tình với nó trước mắt tôi, cậu lại làm tôi khóc

Cậu 15 tuổi, Tôi 15 tuổi: Cậu và nó hạnh phúc, tìm tôi đau, chỉ có thể từ xa ngắm cậu

Cậu 15 tuổi, Tôi 15 tuổi: Nó xô tôi ngã, tôi tức giận, xô nó lại, trở trêu thay, vừa lúc cậu đi đến. Cậu tát tôi thật đau

Cậu 16 tuổi, Tôi 16 tuổi: Cậu và nó chia tay vì một chàng trai khác. Cậu đau, tôi đau hơn cậu

Cậu 16 tuổi, Tôi 16 tuổi: Tôi ở bên cậu, an ủi cậu

Cậu 16 tuổi, Tôi 16 tuổi: Cậu bị một đám con trai đánh. Tôi đỡ thay cho cậu. Tôi bị thương

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Cậu Rồi Sao Cậu Lại Bỏ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Cậu 17 tuổi, tôi 17 tuổi: Tôi tỏ tình với cậu, cậu đồng ý

Cậu 17 tuổi, tôi 17 tuổi: Cậu lần đầu dẫn tôi đi ăn kem. Tôi rất vui

Cậu 17 tuổi, tôi 17 tuổi: Tôi bị những người con gái khác đánh. Cậu không biết. Khi biết cậu rất đau lòng, tôi rất hạnh phúc

Cậu 18 tuổi, Tôi 18 tuổi: Tôi phát hiện tôi bị ung thư. Cậu không biết

Cậu 18 tuổi, Tôi 18 tuổi: Tôi cố gắng tận hưởng những ngày hạnh phúc cuối cùng

Cậu 19 tuổi, Tôi 18 tuổi: Cậu đứng trước tôi mỉm cười "Hôm nay tôi được nhận vào công ty lớn rồi đó" Rồi cậu vuốt khuôn mặt tôi

Cậu 20 tuổi, Tôi 18 tuổi: Cậu lại đến thăm tôi với những vết thương trên người "Cậu à! Hôm nay tớ bị bọn xã hội đen đánh. Cậu đau không?" "Đau chứ" tôi muốn trả lời cậu nhưng không được. Cậu đến ôm tôi. Ôm bìa mộ tôi. Cậu khóc

END.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Cậu Rồi Sao Cậu Lại Bỏ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

5/5 Tôi 15 tuổi, Cậu 15 tuổi: Cậu tỏ tình, tôi bảo tôi còn phải ôn thi

3/9 Tôi 15 tuổi, Cậu 15 tuổi: Cậu tỏ tình, tôi bảo tôi với cậu chúng ta là bạn tốt

30/12 Tôi 15 tuổi, Cậu 15 tuổi: Tôi có thích anh lớp trên, cậu biết

18/5 Tôi 16 tuổi, Cậu 16 tuổi: Tôi thất tình, cậu vẫn bên cạnh

24/8 Tôi 16 tuổi, Cậu 16 tuổi: Tôi đi xe đạp bị ngã, xe hỏng, chân đau, cậu cõng tôi về trên con đường dài 3km, tôi ngủ quên trên lưng cậu

30/11 Tôi 16 tuổi, Cậu 16 tuổi: Cậu bị ốm, tôi đến thăm, cậu ôm tôi ngủ, cậu khóc

5/5 Tôi 17 tuổi, Cậu 17 tuổi: Cậu tỏ tình, tôi đồng ý

16/8 Tôi 17 tuổi, Cậu 17 tuổi: Cậu nghỉ học, vì bị bệnh

18/8 Tôi 17 tuổi, Cậu 17 tuổi: Cậu lại ôm tôi, cậu khóc

1/11 Tôi 17 tuổi, Cậu 17 tuổi: Tôi khóc

21/3 Tôi 18 tuổi, Cậu 17 tuổi: Tôi mệt mỏi vì áp lực thi cử

5/5 Tôi 18 tuổi, Cậu 17 tuổi: Tôi và cậu yêu nhau chưa được 1 năm

21/9 Tôi 18 tuổi, Cậu 17 tuổi: Tôi đang học trường cậu muốn học

18/11 Tôi 18 tuổi, Cậu 17 tuổi: Tôi lại bị ngã xe nhưng không ai cõng tôi về nữa

1/12 Tôi 18 tuổi, CẬU 17 TUỔI: Tôi nhớ cậu

29/12 Tôi 18 tuổi, Cậu 17 tuổi: Tôi được tỏ tình, tôi bảo tôi đã có người yêu rồi

19/2 Tôi 19 tuổi, Cậu 17 tuổi: Tôi bắt gặp chàng trai cõng cô gái, tôi lại nhớ cậu, tôi khóc giữa đường rất to

30/10 Tôi 19 tuổi, Cậu 17 tuổi: Cậu quay lại được không?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Cậu Rồi Sao Cậu Lại Bỏ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Lần ấy, cô đi ngang qua sân bóng rổ của trường, chẳng hiểu sao một trái bóng bay xuống ngay bên cạnh cô. Khoảng khắc cô cúi xuống nhặt trái bóng trả cho anh, cô biết, mình lỡ trao cho anh trái tim này rồi.

Cô thích anh từ lâu, không đơn giản vì anh đẹp trai, học giỏi, nhà giàu. Mà bởi vì sâu thẳm con người anh dù bề ngoài lạnh giá nhưng vẫn có một thứ gì đó rất ấm áp, tương chừng lúc gần lúc xa.

Ngày đó vô tình đi ngang qua dãy sân thượng, cô nghe anh hát, một giọng hát rất trầm, mang theo thứ gì đó như cô đơn, như buồn tủi... Có lẽ, cô bắt đầu thích giọng hát này rồi, nhưng chỉ là một chút thôi... một chút...

Vậy mà cô không hiểu tại sao, anh luôn xem những người con gái xung quanh- bao gồm cả cô- như một thứ gì đó bản thủ. Những lá thư tình anh nhận được, chẳng mấy may anh đọc lấy một lời. Không thèm đoái hoài ai, anh vô cảm xúc với tất cả mọi thứ, khiến cô vừa ghét lại vừa thương, thật chẳng hiểu nổi!

Hôm mẹ cô mất, cô khóc rất nhiều, nhiều đến nỗi sưng vù cả mắt. Và không có ai bên cạnh, cô cực kì tuyệt vọng... Rồi một chiếc khăn giấy nhẹ rơi xuống, anh đi ngang qua mà không nói lời nào. Lúc ấy, cô tự nghĩ "sao anh đáng ghét đến vậy?"

Ngày qua ngày, cô lặng ngắm anh từ đằng xa. Khi anh ngủ bò trên bàn, cô chỉ dám đi ngang và khẽ liếc vào, khi anh đánh bóng, cô vẫn cố tình để một chiếc khăn và chai nước chỗ anh. Dù cô biết, hành động của mình là thừa thãi khi quanh anh có bao nhiêu cô gái quan tâm. Nhưng cô vẫn làm, vẫn đứng sau lưng anh lặng lẽ, lặng lẽ...

Rồi ngày anh ra trường cũng đến, cái tình cảm bé nhỏ của mình vẫn chôn sâu trong trái tim cô, lần này cô không khóc. Vẫn cái dãy sân thượng ngày đầu tiên cô nghe anh hát, cô ngồi đó, chỉ nhìn rất xa, rất xa, cô cũng chẳng biết cô đang nhìn gì nữa. Anh chẳng bao giờ cười với bất kì người con gái nào, hình dung của cô về anh chỉ là gương mặt lạnh lùng, thờ ơ. Đẹp nhất với cô có lẽ là ánh chiều tà hôm đó, cô nhặt bóng cho anh, duy nhất thôi, anh nhìn sâu vào đôi mắt cô, rồi quay người đi như chưa thể có gì... Đơn giản chỉ có vậy...

Nhưng cô đâu ngờ, anh đang sau lưng cô, nhẹ bước đến, tưởng chừng như mọi ánh nắng dồn vào anh. Vẫn gương mặt đáng ghét ấy khiến cô chẳng biết nói gì... Và rồi anh hỏi rằng "sao em không như những người con gái khác, ngày tôi đi em chẳng có gì cho tôi sao?" Cô chẳng hiểu chuyện gì, anh biết sao, anh biết hết sao? Cô thoáng cười, một nụ cười chua xót... lấy hết can đảm, cô bước tới bên anh, đang đôi tay nhỏ bé ôm anh. Lưng anh rộng hơn cô vẫn tưởng, anh cao hơn cô vẫn nghĩ. Thật nhỏ bé làm sao... Cô muốn cứ ôm mãi như vậy nhưng không thể...

Rồi cô nhẹ buông tay, nhưng anh ghim chặt lại, anh nói cô rất ngốc, ngốc đến nỗi anh mỗi ngày đều chú ý cô. Cô đâu biết khi cô lướt qua, anh vẫn ngoái đầu nhìn lại, chai nước cô đặt cho anh, dùng một ai có thể giành lấy.. Hãy cho anh ôm cô một lần và mãi mãi. Nước mắt cô khẽ rơi, không, cô lại khóc nữa rồi, không thể. Cô đẩy anh ra và lùi về phía sau. Anh ngỡ ngàng, cô nói rằng đó là món quà cô cho anh, có lẽ chẳng xa hoa lộng lẫy như cô gái khác tặng anh, chỉ đơn giản là cái ôm nhẹ thoáng. Anh mỉm cười bảo rằng thế là đủ, liệu cô có cho anh cơ hội hay không?

Mọi thứ như ngưng lại, khoảnh khắc ấy lẽ cô cứ thế buông rơi, không phải vì cô hạnh phúc, mà là đau, trái tim cô rất đau, tựa hồ như có thứ gì đang bóp lấy trái tim cô... Cô gắng sức quay lưng đi, buông ra câu "xin lỗi"...

Những ngày sau đó cô biến mất, như chưa từng xuất hiện... Anh đi tìm cô, khắp mọi nơi, anh tự mắng sao cô đi mà không nói gì..

3 tháng sau... ngày ấy mưa rất to, một người con trai đứng dưới chiếc ô, vẫn cô đơn đến nhường nào, nhẹ nhàng nhìn xuống ngôi mộ mới xây còn chưa xanh cỏ. Anh không biết từ lâu cô đã bị giầy vò trong cơn đau cùng cực ấy thế nào. Cô bị di truyền từ căn bệnh mẹ cô, sống như hôm nay đã cần một nghị lực thế nào.

Ngày hôm qua anh mới tìm được căn nhà mới bố cô và em trai cô mới chuyển đến. Cả một không khí u buồn, cha cô kể mọi chuyện cho anh nghe. Trên con mắt già nua cũng ánh lên khóe đỏ. Trao cho anh bức thư cô con gái gửi lại, anh mở ra, từng dòng chữ nghiêng nghiêng rất đẹp

"Xin lỗi, rất xin lỗi anh. Khi nghe anh nói muốn bên em, thực sự em rất vui, nhưng em đau nhiều hơn là vui. Cảm ơn anh cho em thêm nghị lực để sống tiếp, nhưng chẳng gì là mãi mãi cả... Lại để anh một mình nữa rồi, rất tệ phải không, nhưng em chẳng biết làm sao... Em không nói ra tình cảm mình bởi em biết có ngày mình như hôm nay. Nhưng em vẫn không làm được, anh vẫn biết thứ tình cảm ngây dại này... Dù là đau khổ đến thế nào em vẫn chịu được nhưng cái em không chịu nổi là lại thấy anh buồn, lại thấy anh cô đơn, xin lỗi. Chỉ mong sao sau này anh gặp người tốt hơn em, đừng chôn chặt mình quá sâu anh nhé, cũng đừng buồn vì em, em chẳng sao đâu mà, thật đấy!"

Thực sự cô đi rồi sao, thật sao? Anh hận cô, hận cô vì thấp lùn trong anh nguồn sáng để rồi lại chính tay dập nó. Không thể, cô phải trở về, đừng như vậy, xin người.... Một lần nữa, bóng dáng ấy lại cô đơn trong buổi chiều tà, chỉ có điều hôm nay trời mưa rất to, và bờ vai kia như đang khẽ run và ướt nở....

----- HẾT-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Cậu Rồi Sao Cậu Lại Bỏ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Cô yêu anh , yêu anh mãi mãi

Cô yêu anh, yêu đến cùng trời đất!

Yêu anh đến lúc bản thân thay đổi hết thấy chỉ vì muốn bên anh!

Từ một cô gái ngây thơ theo đuổi anh hồi đại học, cô bước vào làm kẻ thứ 3 trong cuộc tình của anh và người con gái thanh mai trúc mã.

Cô dùng thế lực nhà mình uy hiếp anh, bắt anh kết hôn cùng cô...

Cô cứ tưởng giữ được anh bên người thì dần dần anh sẽ yêu cô. Ai ngờ đầu anh ghét cô, giẫy bỏ cô. Anh ra ngoài xã giao, ra ngoài ở lại cùng người con gái thanh mai trúc mã kia...

Chỉ để mình cô, trong một ngôi nhà không có hồn khí. 5 năm, cô trở thành một người đàn bà đáng sợ: đánh ghen với thư ký của anh, phá phách trong cuộc họp của anh, gây lộn với cô gái thanh mai trúc mã kia...

Chỉ mong anh nhìn cô một chút, để ý đến cô một chút. Nhưng không, anh càng rẻ rúm cô, ghét bỏ cô, đến cả một cái nhìn cũng không có...

Cô tuyệt vọng...mù quáng...

Cho đến khi cô nhận được giấy xét nghiệm mình bị ung thư giai đoạn cuối, cô mới nhận ra rằng mình không còn thời gian nữa...

Cô ngồi viết bức thư cuối cùng cho bố mẹ và chị gái... và cho anh... Cô chịu đau đớn một mình, nhập viện rồi ra đi trong yên lặng...rời xa thế giới lạnh lẽo này.

Nếu có kiếp sau, chắc cô sẽ khác...

Chương 1

Phuong An ngồi trước tờ giấy xét nghiệm ung thư ác tính, đôi mắt thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Không ngờ, cô phải ra đi sớm như vậy! Phải tạm biệt trần gian lạnh lẽo này nhanh như vậy...

Bác sĩ nói cô không qua nổi 3 tháng, khối u đã lan rộng, không còn cách nào khác. Bác sĩ nói cô nên gọi về cho gia đình...

Gia đình sao?

Là người mẹ hết lòng săn sóc cô rồi phải bật khóc khi cô hết lần này đến lần khác đi đánh ghen với người ta...

Là người bố đã lên con đau tim khi cô nhất định bắt bố dùng thế lực uy hiếp công ty nhà anh để buộc anh cưới cô.

Là người chị năm lần bảy lượt khuyên cô đừng đại dốt để cuối cùng chính chị bị cô nói ghét bỏ..

Là anh, người chồng hữu danh vô thực. Là người cô yêu nhất và ghét bỏ cô nhất...

Nghĩ lại, hóa ra 25 năm sống trên đời này cô chẳng làm được thứ gì cả.

Cô bất hiếu với cha mẹ, bất nghĩa với chị gái mình..

Cô đần độn làm kẻ thứ ba phá hoại mối tình sắc son của anh và người con gái thanh mai trúc mã. Ép anh cưới cô, làm chồng cô...

Cô chưa bao giờ để ý xem người khác suy nghĩ gì, cảm nhận gì. Cô ích kỷ chỉ nghĩ mọi thứ là của mình- kể cả anh.

Một kiếp này, cô sai rồi!

Phuong An nhìn quanh căn phòng. Căn phòng ngủ chưa bao giờ có bóng dáng của chồng cô.

Chưa bao giờ có hình dáng của anh, của người đàn ông cô yêu đến điên dại...Đêm tân hôn anh cũng ra phòng khách. Thi thoảng anh cũng chỉ ở nhà ghé vài phút lấy đồ, còn chẳng thèm nhìn cô một cái. Nụ cười cô đã lấy chồng 3 năm mà vẫn còn trinh trắng...

Đau xót thật!

Phuong An bước vào phòng bếp. Cô nhớ một thời từng lao vào học nấu ăn. Hôm đó nấu một bàn đầy thịnh soạn chờ anh về. Cuối cùng thứ duy nhất vào miệng cô là nước mắt. Một bàn thức ăn nguội ngắt, thế mà đến suốt một thời gian ngày nào cô cũng nấu. Nấu rồi ngồi đợi. Ngồi đợi rồi khóc... Căn bếp này, cũng chỉ có mình cô dùng.

Vai Phuong An run lên bần bật. Cô ngồi thụp trên ghế sofa khóc nức nở. Đến giờ phút cô nhận ra mình đã sai bao nhiêu, cũng là khi cô không còn thời gian để sửa chữa nữa.

Cô chỉ còn ba tháng, ba tháng thôi!

Cô cầm lấy một quyển album trên giá sách. Cô cứ lật. Lật đến trang có hình cô học đại học, lòng ngực cô lại thắt lại.

Cô gái ngày xưa, sao mà nụ cười trong sáng thế, tươi tắn như thế! Cô giờ thế nào? Hốc hác, tiều tụy...

Cô theo đuổi anh từ đại học, rồi cố chấp cho anh là của mình. Thế đấy!

Cô lau nước mắt. Vào nhà vệ sinh rửa mặt chải đầu. Tóc cô rụng nhiều quá. Rụng đến nỗi chính cô còn phải sợ. Cô nhanh mặc quần áo, đi mua một túi quà về nhà mẹ đẻ.

Khuôn viên nhà vẫn vậy, vẫn to lớn lạ kỳ. Từ nơi đây cô trở thành một thiên kim tiểu thư, và cũng là nơi cô muốn về nhất lúc này...

Chú Lý hơi ngạc nhiên khi cô về, di Lý thì vẫn vui vẻ như trước.

Cả nhà đều đang ở nhà, thấy Phương An thì ai cũng ngớ ra một chút. Cô cười cười lên tiếng:

- Sao con lâu không về mà cả nhà lại không chào đón gì vậy?

- Còn biết đường về cái nhà này sao?- Bố cô lên tiếng.

Cô mỉm cười, bước đến, ôm lấy cổ bố:

- Bố à, con là con gái bố đó, sao bố lại nói nói nặng lời như vậy!

Cả mẹ, chị và bố cô đều ngỡ ngàng không tin được điều đang diễn ra trước mắt. Đứa con hư hỏng này, 3 năm lấy chồng rồi thành không ra gì, đến nhà còn không thèm về, trong đầu chỉ có thằng Trần Duy, sao hôm nay lại quay ngoắt như vậy?

Phương An nhận thấy ánh mắt mọi người trong nhà, không hỏi tự đau lên trong lồng ngực... Những người thân yêu của cô, cô đã đối xử với họ ra sao để giờ họ kinh ngạc với thái độ của cô như vậy...

Phương An lấy ra một túi quà, cô bày lên bàn:

- Bố mẹ, đây là nhân sâm rất tốt. An thần, dưỡng tâm nhé! Con đặt một người bạn thân mới có đó.

Rồi cô quay sang chị gái Phương Ly:

- Có cả của chị nữa nè, là mỹ phẩm Hàn Quốc đấy. Loại này rất hiếm, em đảm bảo chị dùng xong sẽ nghiện luôn, không dùng được loại khác nữa.

Cả nhà nhìn cô đến nỗi cảm có thể rớt xuống luôn. Mẹ cô háng giọng:

- Lại muốn nhờ vả cái gì? Mẹ nói trước mẹ không...

- Mẹ!- Phương An ngắt lời- Cứ nhờ vả mới được về nhà sao? Đây là nhà con mà!

Bố cô như không tin nổi đây là đứa con gái ông chăm bẵm 20 mấy năm trời. Chị gái cô lên tiếng:

- Em gái, em ôn chứ? Có chuyện gì sao?

Phương An hít một hơi sâu, nhẹ giọng:

- Con muốn đi Thụy Điển một thời gian.

- Cái gì?- Cả ba như đồng loạt hét lên.

- Cả nhà nghe con nói đã, con chỉ muốn an tĩnh một thời gian. Nghe nói khí hậu bên đó rất tốt, cuộc sống cũng không tồi. Con muốn nghỉ ngơi một lát.

Mẹ Phương An tưởng cô đang trốn tránh, nhẹ giọng:

- Đòi người không phải chỉ có một người đàn ông. Tìm một người yêu thương con đi, đừng vì nó mà hành hạ bản thân nữa.

Cô mỉm cười:

- Mẹ à, con đã thông suốt rồi! Con cũng không còn trẻ con nữa. Sau chuyến đi Thụy Điển con sẽ đưa ra quyết định...

Cả nhà ai cũng nghĩ là cô đã thông suốt, đã hiểu ra. Bố cô hơi gằn giọng nhưng âm điệu đã dịu dàng hơn:

- Liệu mà quyết định đi. Cũng đã phí 5 năm tuổi xuân rồi!

Cô mỉm cười mà trong lòng đắng ngắt. 5 năm qua cô đã sống phí hoài, để giờ muốn làm lại cũng không được.

Cô ở lại ăn cơm với cả nhà. Lần đầu tiên sau 5 năm cả nhà với sum vầy vui vẻ như thế. Và...cũng là lần cuối cùng...

Đêm về, cô quần quai trên giường. Khối u hành hạ cô, đau đến chết. Nước mắt chảy ra, cũng chỉ mình cô cô đơn chịu đựng. Chỉ mình cô trên chiếc giường lớn, khóc ướt gối chăn.

Sáng hôm sau, cô dậy sớm. Như thường lệ làm cơm hộp gửi cho anh. Công ty Trần Duy, cái tên ấy cũng là tên của chồng cô: Trần Duy.

3 năm lấy nhau, ngày nào cô cũng gửi cơm cho anh. Nhưng cô biết anh không bao giờ ăn. Lần nào cũng đồ đi rồi đi ăn cơm bên ngoài.

Đã có một thời gian, cô không gửi cơm hộp. Nhưng lòng đau thắt, nhớ nhung, cô lại đến công ty đưa cơm cho anh. Bước vào phòng, cô thấy Mỹ Anh đang mặc chiếc áo khoác của anh. Phương An lao tới, tát vào mặt cô ta.

Cô đập phá văn phòng, chửi anh và cô ta là đôi mèo mà gà đồng; gian phu dâm phụ, khiến cả công ty được một dịp xôn xao.

Nghĩ lại bây giờ, Phương An thấy mình thật ngớ ngẩn. Cô- giống như nữ phụ phản diện, đàn độn nghĩ rằng có thể có được tình yêu của anh bằng giành giật và thủ đoạn, bằng đánh ghen và làm loạn... Cô nhầm thật rồi!

Trần Duy, đây có lẽ là hộp cơm cuối cùng cô gửi cho anh.

Một hộp cơm nhiều món hơn thường ngày. Anh đồ đi thì thật tiếc. Cô hi vọng anh vì màu sắc món ăn mà hi vọng anh nếm thử. Mong anh thử món cô làm một lần duy nhất và cuối cùng này thôi...

Cô thu dọn đồ đạc gọn gàng, cầm vali đi. Ai cũng nghĩ cô đi Thụy Điển. Ai biết đâu cô vào viện trị xạ và sống những ngày cuối cùng.

Tóc cô rụng ngày một nhiều, trị xạ đau đớn, dây dợ cắm đầy người.

Mỗi lần trị xạ. Đau như chết đi.

Cô không liên lạc với bất kì ai... Ngày ngày một cuốn sổ, ghi nhật kí.

”Ngày..tháng..năm...

Em nếu chết, anh có khóc không?”

”Ngày....tháng...năm...

Bố mẹ à, con trị xạ đau lắm, đau đớn muốn chết luôn...Con nhớ nhà, nhớ mọi người lắm...”

”Ngày...tháng...năm...

Chị gái à, em rất ghen tị, anh Cường đợi chị lâu như vậy, yêu chị như vậy. Còn em, giờ này đau đớn nhớ người mình yêu. Càng nghĩ càng không có động lực sống chị à!”

”Ngày...tháng..năm...

Hôm nay mình ngồi viết thư ọi người thế nào không viết nổi một lá thư hoàn chỉnh. Cứ viết đến giữa chừng, nhìn lại đã thấy giấy ướt hết cả, phải viết lại. Càng viết càng khóc. Mình phải mạnh mẽ lên, phải cố gắng lên.”

Hằng ngày cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nắng vẫn vàng, cỏ vẫn xanh, chim hót vẫn râm ran kì lạ. Chỉ có cô ngồi đây, không biết mình còn sống được bao lâu nữa.

”Ngày....tháng..năm...

Anh bảo em rằng em ích kỷ. Vậy giờ cho em ích kỷ nốt lần này thôi! Em đau lắm, không gắng gượng được nữa rồi! Em mệt lắm... đến sức cầm bút cũng không nổi...”

Giây phút cuối cùng, khi bệnh viện tìm được tờ di chúc cuối cùng của cô, mới nhìn thấy địa chỉ gia đình mà cô để lại.

Toàn bộ tiền tiết kiệm, cô tặng cho hội chữ thập đỏ.

Toàn bộ tiền bảo hiểm, cô nói đưa cho chị gái Phương Ly coi như đứa em gái bất nghĩa tặng quà cho chị trước khi lên xe hoa.

Cô không để lại gì cho anh. Cô mong anh không phải giữ bất kì vật gì thuộc về cô. Để anh thanh thản mà sống tiếp...

Tháng 12, lạnh thấu buốt...

Lạnh như trái tim Trần Duy bây giờ...

Mẹ Phương Anh đã ngãt trong bệnh viện, chị của cô đến trước mặt anh khóc nức lên, tát cho anh một cái:

- Mày là cái loại đàn ông chó gì hả? Em gái tao vì mày như vậy, yêu mày như vậy. Tại sao không đối xử với nó tốt một chút...tại sao không để tâm đến nó một chút...Tại sao lại để nó ra đi một mình trong ...lạnh lẽo như vậy? Trả... trả lại em gái cho tao, trả em gái cho tao!!!!

Rồi Phương Ly ngồi thụp xuống đất, vắn nước nờ:

- Trả em... gái lại..cho tao, trả cho tao!!

Bố Phuong An nghe tin cô mất, lên con đau tim, phải nhập viện cấp cứu..

Cô cứ thế ra đi, để lại vết sẹo đau đớn trong lòng những người yêu thương cô nhất.

.....

Ngày mai táng cô, là một ngày mưa, mưa rất lớn, mưa tầm tã, mưa triền miên.

Đám tang rất đông, nhà tưởng niệm chật kín..

Anh biết trong đám đông kia, có bao nhiêu người từng nói xấu cô, từng mắng nhiếc cô không hiểu chuyện. Giờ họ dùng bộ mặt thương tâm đau đớn ngay trang đó đến đây đưa cô về nơi cuối cùng.

Do bị ung thư, nên cô được hỏa táng. Mẹ cô lại ngắt, chị gái cô lại ngã gục xuống. Cha cô phải vào nhà nằm vì sức khỏe suy giảm.

Chỉ có anh đứng đó, bất động, môi giật giật, cảm thấy như mình đã chết.

Anh cứ trân trân nhìn người ta để tro cốt cô vào khu mộ, trân trân bất động đứng yên, không thở nổi.

Mưa cứ thế rơi....

Hai ngày sau, một người con gái đến tìm Trần Duy, nói rằng cô ta là cô y tá đã chăm sóc cô những ngày cuối cùng.

Cô gái dúi vào tay anh một tờ giấy:

- Cô ấy bảo sau khi cô ấy mất thì đưa anh cái này. Nhưng công việc ở bệnh viện quá nhiều nên không thể đưa cho anh sớm được. Cô ấy không cho chúng tôi cách liên lạc với người nhà, cô ấy chỉ để lại

địa chỉ này để gửi bức thư này cho anh!

Trần Duy run rẩy cầm lấy bức thư, mắt vô hồn không còn sinh lực.

Trước khi đi, cô y tá còn nói:

- Cô ấy đã rất mạnh mẽ. Dù không có người nhà bên cạnh nhưng luôn cố gắng chống chọi với bệnh tật, kể cả những ngày cuối cùng...

Anh đứng đó, từ từ lật bức thư ra...

”Anh à, khi anh đọc lá thư này, cũng là khi em không còn trên đời nữa.

Em đã ký giấy ly hôn rồi, ở ngăn kéo thứ 2 bên phải bàn làm việc của anh. Em thông suốt rồi anh ạ.

Em bám riết lấy anh 2 năm, làm vợ trên giấy tờ của anh 3 năm. Vậy là em cướp mất của anh những năm năm cơ đấy!

Cho em năm năm này mạng theo anh nhé!

Em xin lỗi, ngay từ đầu em đã sai, càng đi càng sai, càng làm càng làm lỗi... Em đã sai một kiếp rồi anh ạ!

Điều duy nhất em có thể chuộc lại những sai lầm đó là chúc phúc cho anh, chúc cho anh và chị Mỹ Anh hạnh phúc. Em không có quyền xin hai người tha thứ, chỉ mong hai người sống thật tốt, thật vui vẻ!

Cho em được làm vợ anh nốt hôm nay thôi!

Vĩnh biệt...

Phuong An”

Anh sau ấy thần thờ đi về khu nhà của họ..

Ngôi nhà mà anh chưa từng làm chủ.

Anh bước vào nhà, mùi của đồ đạc xộc vào mũi. Anh đi vòng quanh nhà, hình như nơi nào cũng có bóng dáng của cô: phòng ngủ, phòng khách, nhà bếp, ban công...

Anh ngồi thụp xuống ghế sofa, hai tay xoa lấy mặt...

Nước mắt đột nhiên từ đâu chảy ra... Lần đầu tiên anh khóc vì một người con gái- người đó là cô.

Anh chưa từng nói với cô là anh không hề chưa từng thích cô. Anh chưa từng nói ngay từ cái nhìn đầu tiên tại trường đại học, anh đã yêu cô.

Anh cũng chưa từng nói với cô anh không hề yêu Mỹ Anh, cô ấy và anh chỉ là bạn.

Anh chưa từng nói với cô anh bàng hoàng thế nào khi thấy cô gái trong sáng anh yêu thích ép anh bằng thủ đoạn để lấy cô. Lấy công ty bố anh ra để làm trao đổi. Cô không biết anh đã tổn thương bao nhiêu, thất vọng thế nào, đến một chút tự trọng của đàn ông cô cũng không cho anh giữ nổi.

Anh chưa từng nói cho cô biết đêm tân hôn anh ra ngoài phòng khách ngủ, đến nửa đêm vào đắp chăn và lau nước mắt cho cô.

Anh chưa từng nói cho cô biết anh luôn cử người bảo vệ cô. Chụp ảnh của cô gửi cho anh hằng ngày. Anh chưa từng nói cho cô biết mỗi khi anh về luôn để ý xem cô thế nào, và mỗi lần anh đều biết cô đã gây đi một chút.

Anh chưa từng nói cho cô biết khi cô mang com hộp đến, anh thường nói đi xã giao. Xong lại ăn rất ít, sau đó về văn phòng ăn hết com cô mang đến.

Anh chưa từng nói cho cô biết anh đau lòng như thế nào khi cô nước mắt giàn giụa hỏi anh: "Anh ghét em như vậy sao?". Phải, anh rất ghét cô bây giờ, anh yêu cô gái trong trời ngày xưa, cười tươi như nắng. Anh ghét cô gái bây giờ, không từ thủ đoạn, bất chấp cảm nhận của người khác, ích kỷ và không suy nghĩ. Cô đánh ghen không dưới chục lần, phá cuộc họp của anh, gây sự với Mỹ Anh. Anh thực sự mệt mỏi, anh không biết làm gì với cô, thế nên anh trốn tránh.

Giờ, thì cô bỏ anh đi mất.

Tìm anh đâu đến tựa như bị ai hung hăng đâm đập, đến ngón tay còn run rẩy không thể cầm nổi cốc nước.

Mỹ Anh từng bảo anh: Yêu nhau sau phải hành hạ nhau như vậy? Là vì cô yêu mù quáng hay anh đã hành xử sai lầm.

Cô nói cô đã sai một kiếp!

Còn anh đã sai một đời...

Hôm đó, anh đỗ xe dưới nhà, nhìn thấy cô xách vali lên taxi. Theo dò hỏi, anh biết cô đi Thụy Điển. Anh buồn, anh chán nản gọi điện cho thám tử không cần đi theo cô nữa, quay đầu xe trở về công ty. Anh không ngờ rằng hôm đó cô không đến sân bay, mà là tới bệnh viện.

Anh cứ tưởng anh cứ quay lại là sẽ thấy cô đứng đó đợi anh, chờ anh. Nhưng anh nhầm, cô đã đi mất rồi, đi mãi mãi...

Anh để cô cô đơn lạnh lẽo trong ngôi nhà này 3 năm...

Đến phút cuối cùng đau đớn cũng mình cô chịu đựng...

Người ta bảo: CHÚNG TA KHÔNG BIẾT CHÚNG TA CÓ NHỮNG GÌ CHO ĐẾN KHI MẤT ĐI. Anh mất cô, mới biết hóa ra cô là một phần tâm can anh.

Anh khóc, cứ thế khóc như một đứa trẻ...

Những giọt nước mắt muộn màng...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Cậu Rồi Sao Cậu Lại Bỏ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Trần Duy hút thuốc ngày càng nhiều. Lao đầu vào công việc nhưng trái tim thì như đã chết hẳn.

Thư kí của anh, lần đầu thấy anh suy sụp như vậy.

Ngày trước, công ty có điều đúng thế nào, anh cũng không để lộ về mặt nội.

Cô biết vợ anh vừa mới mất. Một cô vợ chỉ trên danh nghĩa, chả biết làm gì ngoài đánh ghen và cãi cọ. Chủ tịch không yêu cô ta, nhưng giờ người mất rồi anh thương tiếc như vậy quả là người đàn ông có tình nghĩa.

Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy....

Không ai biết anh cũng yêu cô, cũng yêu cô thật lòng.

”ngày..tháng...năm...

Hôm nay là ngày đầu tiên em trị xạ. Bác sĩ hỏi em người nhà đâu, em chẳng nói được....Em chẳng thể gọi về nhà, càng không thể gọi cho anh... Lần đầu tiên em đau như thế. Đau...nhưng em quen rồi, quen với đau đớn trong 5 năm trời rồi! Thậm chí có lúc còn đau hơn bây giờ nữa...”

Trần Duy đến nhà tang lễ, xin lọ cốt tro của cô về. Người ở đó nhất định không cho, ba mẹ Phương An đã nói anh tuyệt đối không được động vào cốt tro của cô.

Anh thuyết phục lên xuống, dùng đủ cách, cuối cùng người ta cũng cho anh được ôm lọ tro của cô về.

Anh nâng niu chiếc lọ như ôm chặt sinh mạng trong lòng.

Anh nhớ lần đầu tiên cô vào trường đại học, nụ cười của cô rất tươi. Y như một bông hướng dương dưới mặt trời rực rỡ. Cô giơ tay trước mặt anh: ” Chào anh, em là Phương An, mong anh giúp đỡ!” Cô đâu biết nụ cười của cô làm tim anh run lên, khiến cho anh ảm áp.

Sao bây giờ ôm tro cốt trong tay, chỉ thấy lạnh ngắt.

Phương An, em cười đi được không? Bao lâu rồi em không cười?

Về đến nhà, anh đặt lọ cốt tro lên bàn. Nhìn chăm chú.

Rồi anh lấy rượu, để trước anh một chén, cô một chén

– Phương An, em cùng anh uống đi! Mấy ngày nay anh toàn uống một mình thôi, chán lắm!

Anh đưa ly rượu lên miệng. Uống một hơi hết.

Chén trước bình tro cứ còn nguyên, mà anh không biết đã uống bao nhiêu ly.

Anh gục xuống bàn, lẩm bẩm:

– Anh đau lắm Phương An, bao năm qua anh đã mệt lắm rồi! Cho anh cơ hội đi... cho anh yêu em lần nữa....

Cho anh..cho anh một lần nữa.

Anh nhất định không để em phải khóc một mình...

Cho anh một lần nữa....chỉ lần nữa thôi....

Anh nhất định sẽ yêu em hơn những gì anh có....

”Ngày...tháng...năm...

Sân trước bệnh viện có hai đứa nhỏ. Một trai, một gái- chúng thật dễ thương. Chúng không phải anh em, là một đôi thanh mai trúc mã. Đứa bé gái bị tim bẩm sinh, bé trai ngày nào đi học xong cũng vào thăm bé gái...

Em chợt nghĩ đến anh...và Mỹ Anh.

Thế nào là thanh mai trúc mã, em hiểu rồi. Tình cảm ấy đâu dễ chia rời anh nhỉ?

Em hối hận lắm... Đáng ra từ đầu em đã không nên...”

Phương An thấy đầu đau như búa bổ. Cô tỉnh dậy, mở mắt ra, chỉ thấy ánh sáng của đèn ngủ. Cô lơ mơ, thiên đường đây sao? Cô theo thói quen lần sang ngang, chạm tay vào thứ gì cứng. Cô cảm lên, hóa ra là chiếc điện thoại. Chiếc điện thoại cô dùng 3 năm về trước.

Cô nhớ rất rõ, chiếc điện thoại này là do người bạn thân đi du học tặng cho cô. Nhưng một lần đi đánh ghen cô làm rơi mất...

Cô ngạc nhiên bật chiếc điện thoại lên

2h sáng

Ngày 15-8-2011

Đây không phải là ngày cưới của cô hay sao?

Đây không phải là đêm tân hôn của cô hay sao?

Cô chán kinh? Cô quay về 3 năm trước sao?

Cô tung chăn chạy vào toilet trong phòng. Không khỏi giật mình, gương mặt trong gương là cô 3 năm trước.

Trẻ trung, kiêu hãnh...

Cô tần ngần một lúc lâu trước gương, rồi thẫn thờ lên giường.

Chuyện kì lạ này là có thật với cô sao?

Hồi sinh trở về quá khứ, hay thật...

Tại sao, tại sao không cho cô về cái ngày chưa gặp anh, chưa lấy anh, mà lại để cô hồi sinh vào hôm nay cơ chứ?

Để cô hồi sinh vào đúng đêm tân hôn của cô. Lúc sai lầm của cô đã đậm rồi? Tại sao bắt cô sống trong cái cảnh lạnh lẽo này một lần nữa? Đêm tân hôn chỉ một mình cô co tròn trong chiếc chăn cô quấn, cứ thế khóc, khóc, khóc rồi thiếp đi...

Tại sao lại nghiệt ngã cho cô làm lại từ đây? Từ khi cô đã sai, khi cô đã lún vào hôn nhân vô thực? Sao bắt cô phải sống trong không gian đau đớn này lần nữa.

Nghĩ đến thôi, lòng cô quặn thắt. Nước mắt thi nhau chảy xuống. Cách đây 3 năm, giờ này cô đã ngủ rồi. Vì khóc nhiều quá mà thiếp đi.

Ai ngờ đâu, cô sống lại, trong giờ phút này, lại khóc cho mình lại một lần nữa...

Trò đời thực nực cười. Cuộc đời thật nghiệt ngã...

Hai lần tân hôn, đều ôm chăn tự khóc.

Cho cô hồi sinh làm gì?

À, có lẽ chỉ là một giấc mơ thôi. Một giấc mơ khi cô đã về thiên đàng.

Cô tự đánh mình, cảm giác thật đau.

Cô chớp mắt đi chớp mắt lại, vẫn thấy hiện thực sò sò trước mắt. Nước mắt lại tuôn ra... Cô, là thật. Sống lại bằng xương bằng thịt một lần nữa..

Đầu thai về quá khứ của chính mình.

Bỗng nhiên..

...

...

....

Cánh cửa phòng cô mở ra...

Cô hoảng loạn.

Ngôi nhà này chỉ có cô và anh. Anh đang ngủ ngoài phòng khách cơ mà. Tại sao, 3 năm kết hôn anh cũng không hề đặt chân vào căn phòng này cơ mà?

Cô nhắm tịt mắt lại, giả vờ ngủ..

Cô nghe thấy tiếng thở đều đều của anh ngày càng gần. Cô cảm nhận được bàn tay anh vươn tới, đắp chăn lên người cho cô, chỉnh nhiệt độ điều hòa. Tưởng anh đã đi ra, anh bất ngờ quay lại, đưa tay lau những giọt nước mắt trên khoé mi cô, nói rất nhỏ:

– Thật ngốc!

Nói rồi anh bước ra khỏi phòng.

Phuong An mở mắt ra, nước mắt lại tràn ra...

Đây là giấc mơ sao? Mơ- sao có thể thực như vậy? Rõ ràng như vậy.

3 năm trước, anh cũng vào căn phòng này, đắp chăn và lau nước mắt cho cô?

Cô tự nhéo mình thật đau, nhưng hình như cô không hề mơ mộng. Đó là sự thật.

Sự thật của bây giờ và 3 năm về trước.

Anh có quan tâm cô sao? Cô có hi vọng sao?

Ông trời cho cô sống lại vào khắc này để cho cô biết anh cũng có chút để ý đến cô?

Nhưng rừng mình nhớ lại, cuộc hôn nhân tan vỡ, những ánh mắt lạnh của anh, những nỗi đau về tình thân 3 năm đằng đẳng... Cô không còn đủ tự tin yêu anh lần nữa....

Cô sợ trái tim chẳng chịu vết thương này sẽ không còn chỗ để dao rạch vào nữa.

Không thể nữa, không bao giờ có thể nữa...

Trần Duy cho em biết đi, anh có quan tâm đến em dù chỉ một chút không?

”Ngày...tháng...năm...

3 năm em đuổi theo hạnh phúc vô thực, đuổi theo một cuộc hôn nhân không có tình yêu. Và giờ, khi nhận ra mình sai, em chỉ còn 3 tháng vòn vẹn...để sống...và yêu anh!”

”Ngày...tháng...năm...

Bố mẹ à, con không có nhiều tiền tiết kiệm. Mấy năm qua con thực tiêu xài hoang phí quá rồi! Nhưng đến một cái áo cũng chưa từng mua cho bố mẹ.

Chị gái à, em dọn đồ mới để ý em nhiều mỹ phẩm kinh khủng Ngày nào cũng cố xinh đẹp nhưng chẳng ai thèm nhìn. Nghĩ nực cười chị nhỉ? Ước gì chị em mình trước đây dạo phố nhiều hơn, em sẽ biết chị thích loại kem nào, son môi nào mà lựa chọn tặng chị....

Giờ có lẽ là muộn quá rồi!”

5 năm trước...

Phuong An – một cô gái xinh đẹp, trẻ trung, thơ ngây và đôi phần kiêu ngạo. Cô bước vào đại học, trở thành hoa khôi của khoa.

Có lẽ vì thế mà cô luôn cho rằng mọi thứ đều trong tầm tay mình. Muốn gia thế có gia thế, muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn học vấn có học vấn. Vì vậy, cô mặc nhiên cho rằng anh cũng là của cô.

Trần Duy, anh là một trong những sinh viên xuất sắc nhất trường, đẹp trai, thân hình không tầm thường, lại nhân phẩm rất tốt. Đương nhiên anh thuộc tầm ngắm rất nhiều cô gái.

Có cả Phuong An.

Lần đầu tiên gặp mặt, cô nở nụ cười cuốn hút nhất, bắt tay anh:

– Chào anh, em là Phuong An, mong anh giúp đỡ.

Lần thứ hai gặp anh ở sân bóng rổ, cô áp chai nước lạnh vào má anh, nghịch ngợm:

– Cho anh đây!

Lần thứ 3 gặp anh, anh đi cùng cô gái khác- Mỹ Anh- Thanh mai trúc mã từ bé đến lớn của anh.

Không hiểu sao cô thấy ghen tị, rất ghen tị.

....

Lần thứ 4 gặp anh, anh đang ngồi đọc sách. Cô ngón chân đến bên cạnh anh, đập bóp vào vai anh:

– Òa!

Anh giật mình quay lại, Cô lại nở nụ cười. Cô thấy anh hơi đơ ra một chút. Cô khúc khích ngồi bên cạnh anh:

– Sur huynh, em cũng muốn học...

Lần thứ 5...

Lần thứ 6...

..

Lần thứ...

Mỗi lần gặp anh, cô càng mạnh dạn hơn, càng bám lấy anh hơn.

Còn anh như không gần không xa, cảm xúc chẳng rõ ràng là có tình cảm hay không với cô.

Năm đó anh ra trường, cô mới là sinh viên năm hai.

Anh đi là, và Mỹ Anh là đồng nghiệp của anh.

Cô lo sợ mất anh, sợ anh sẽ yêu Mỹ Anh, sẽ quên cô...

Cô yêu anh điên dại, như con thiêu thân lao vào lửa hồng.

Cô tỏ tình với anh, chỉ thấy anh không có chút cảm xúc gì...

Cô hoảng loạn lo anh sẽ không còn bên cô. Cô bắt bố mình dùng thế lực ép anh cưới cô. Công ty bố anh nhỏ hơn công ty cô, thu mua nó với bố cô không khó.

Cô làm cả nhà điên lên, bố cô vì tức mà lên cơn đau tim nhập viện. Mẹ cô tâm sự, an ủi thế nào cô cũng không nghe...

Cô ương bướng, ngang ngạnh, luôn tự cho mình là đúng. Cô cho rằng khi lấy anh rồi, cô nhất định làm cho anh yêu cô.

Cô bỏ học đại học, cố gắng học bếp núc, nấu nướng, nữ công gia chánh để làm người vợ tuyệt vời trong mắt anh.

Kết quả, cô sai rồi, sai thật rồi...

Tự cào rách trái tim mình...

Tự làm mình đau đớn...

Đến lúc chết vẫn đau đớn khôn nguôi...

....

...

....

...

...

Phuong An nằm trên giường, nghĩ lại mọi chuyện. Đây là cơ hội ông trời cho cô, cô không thể lại lãng phí.

Cô nhất định sẽ sống tốt, sẽ cố gắng để anh hạnh phúc ở kiếp này...

Vì...

..

Cô đã sai một kiếp rồi, không thể tiếp tục nữa...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Cậu Rồi Sao Cậu Lại Bỏ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

”Ngày...tháng...năm...”

Hôm nay y tá mới đến, cô ấy ngạc nhiên lắm khi thấy em. Cô ấy bảo hồi trước em đã từng giúp cô ấy ở quán bar Loti.

Hôm đó, anh nhớ không? Sáng em vừa đánh ghen với thư kí của anh, tối đi bar. Thấy một cô gái bị một tên bắt đi, em chả kịp suy nghĩ, dùng túi xách đập vào gáy hắn. Hắn bất tỉnh. Trong túi của em toàn những thứ như chì vôi sắt, nặng gần chết. Đang giận, em còn lấy guốc cao gót dằn cho hắn một trận nữa chứ.

Sau ấy, tên đó bị bắt, em cũng bị đưa về đồn. Anh đến bảo lãnh em về, trong mắt anh toàn chán ghét.

Hôm nay gặp lại cô ấy, không ngờ cô lại là y tá của em.

Thật ra quanh ta có rất nhiều người tưởng như xa lạ, nhưng thực ra lại quen thân. Còn có những người tưởng gần gũi quen thân, hóa ra lại vô cùng xa lạ...

Như anh và em, một mái nhà, nhưng hai cuộc sống...”

Sáng ngày hôm sau, Phương An tỉnh dậy, thấy Trần Duy đang chuẩn bị đi làm. Cô lấy hết sức bình tĩnh, nói với anh:

– Anh Duy, em có chuyện muốn nói.

– Giữa chúng ta có gì để nói sao?- Anh không nhìn cô đáp.

– Sẽ không mất thời gian của anh đâu! Cho em 3 phút.

Trần Duy quay đầu lại nhìn cô, thẳng thừng:

– Không cần.

Thấy anh bỏ đi, cô vội thốt lên:

– Trần Duy, cho em xin lỗi!

Phương An cắn môi, ngày trước đâu cô sai thế nào cũng không chịu xin lỗi. Cô biết cô kiêu ngạo, nên không bao giờ chịu nhận lỗi về mình. Cho nên, cô sẽ thay đổi. Cô sẽ làm lại, trở về là cô gái ngày trước, không ganh đua đố kỵ, chỉ mong anh hạnh phúc.

Bàn tay Trần Duy khựng lại trên tay nắm cửa, không thể tin vào tai mình.

Cô? Xin lỗi anh? Cô gái kiêu ngạo anh biết xin lỗi anh!

Trần Duy quay lại, nhìn cô, ánh mắt vụn phàn kinh ngạc.

Cô tiếp, nước mắt thi nhau chảy xuống:

– Em suy nghĩ rồi, em thực sự đã sai lầm. Em tưởng rằng có anh bên cạnh thì sẽ làm anh yêu em, cho nên...em mới ép anh... lấy em... Nhưng em hiểu là...người anh yêu sẽ mãi không phải là em, không bao giờ cả....

Cô ngước mắt lên nhìn anh, mặt giàn giụa nước mắt nhưng vẫn mỉm cười:

– Đã bắt anh kết hôn cùng em...thực xin lỗi... Không thể ly hôn ngay được, nhưng... em nhất định sẽ để anh tự do....để anh hạnh phúc.... vậy nên xin anh đừng chán ghét em như vậy!

Trần Duy nhìn cô, từ kính ngạc cho đến đau lòng.

Lúc trước còn bắt bố cô ép anh cưới cô, giờ nói sẽ để anh được tự do.

Liệu có phải đêm tân hôn lạnh lẽo, khiến cô đã hiểu mình sai?

Nhìn cô như vậy, nghe cô vì anh mà nói những lời đó, làm anh thực đau lòng.

Anh bước đến, nâng cằm cô lên, anh sẽ không khống chế con tim mình nữa. Anh yêu cô, điều đó là sự thật...

Anh đặt lên môi cô một nụ hôn, thật sâu, thật lâu...

Phuong An thấy con tim như ngừng đập, cô thấy mình như đang mơ, đang chờ vợ bất định.

Vậy để cho cô mơ nốt đi!

Cô vòng tay qua cổ anh, đón nhận nụ hôn của anh. Anh như càng điên cuồng, kéo cô vào lòng, lấy hết đường khí.

Anh hôn lên cổ cô, giọng trầm khàn:

– Chúng ta động phòng bù đi!

Phuong An hơi giật mình, rồi cô mỉm cười, hôn lên môi anh...

Phuong An tỉnh dậy, thấy nửa thân dưới đau không chịu nổi.

Cô cố gắng ngồi dậy, mới phát hiện có cánh tay đặt trên eo mình. Cô quay sang, là anh.

Khuôn mặt hoàn mỹ, tinh tế, vừa đàn ông vừa mê hoặc. Sống mũi cao thẳng, tóc hơi xoăn rủ xuống trán. Trời ạ, sao anh ngủ cũng đẹp trai như vậy?

Phuong An nhớ ra, đây là lần đầu tiên của cô...

Lần đầu của cô, trao cho người đàn ông cô yêu chết đi sống lại quả thật không còn gì hối tiếc...

Điều này khác hẳn với 3 năm trước. Anh ra khỏi nhà và không bao giờ trở về theo đúng nghĩa.

Phuong An đưa tay chạm vào lông mày của anh, vẽ theo hình cung. Từng nét từng nét.

Cô không mơ, cô và anh đã xảy ra quan hệ...

Cô biết anh đã rất dịu dàng, vô cùng dịu dàng... nâng niu cô?

Vì sao? Vì sao?

Đột nhiên, một bàn tay giữ tay cô lại:

– Đừng làm ồn, để anh ngủ!

Là âm thanh ngái ngủ của anh. Cô giật mình, xấu hổ nép vào ngực anh.

Trần Duy mỉm cười, cô nhóc này!

– Trần Duy, em xin lỗi...xin lỗi đã ép buộc anh!- Cô lí nhí.

Từng lời cô như giọt nước tràn vào tim anh, ầm ập...

Anh hôn lên tóc cô, hừ nhẹ:

– Anh rất giận, rất giận luôn đấy. Cô gái anh yêu dám ép hôn anh! Đến lòng tự tôn của đàn ông cũng không giữ cho anh một chút!

Cô chán kinh, lấp bắp:

– Anh nói...nói cái gì cơ?

Nhìn thấy vẻ mặt của cô, Trần Duy hắng giọng:

– Không có gì, không có gì cả!

Phuong An nhìn anh, rõ ràng là anh đỏ mặt nha!

– Anh...không phải yêu Mỹ Anh sao?

– Ngốc! Yêu cô ấy mà còn để cho em bám theo 2 năm lận, anh là sở khanh à? – Anh mắng yêu cô.

Anh yêu cô, yêu cô, yêu cô?

Sự thật này khiến Phương An không khỏi kích động, cô hồn dỗi dụi dụi vào ngực anh:

– Vậy sao anh không nói, không nói cho em? Anh quá đáng, quá đáng!

Hại cô, phí 3 năm tuổi trẻ.

Hại cô, đến chết vẫn đau khổ?

Thấy cô bắt đầu khóc, anh vội dỗ dành:

– Thôi nào, rồi, là anh quá đáng! Bù cho em!

Nói rồi...

Anh cúi đầu hôn cô thật sâu

Anh rời môi cô, nhìn cô cười mẫn nguyện

Cô đánh lên ngực anh:

– Đồ cơ hội!

Anh cười, lại hôn cô lần nữa...

...và lần nữa...

... và cái gì đó thêm lần nữa...

Cuộc sống hôn nhân của Phương An bắt đầu...

Khác hẳn...

Tại sao cô lại lãng phí một kiếp nhĩ? Hóa ra anh cũng yêu cô, và cô cũng yêu anh! Thật tốt...

Mưa kéo đến, Phương An đang nấu ăn trong bếp, nói vọng ra:

– Ông xã, mau thu quần áo vào đi!

Đột nhiên cô thấy có đôi bàn tay ôm từ đằng sau mình, anh tựa cằm lên vai cô.

Cô cười khúc khích, hơi cựa quậy:

– Anh đi thu quần áo đi. Sắp mưa rồi!

– Anh thu rồi!- Trần Duy khẽ lên tiếng.

Cái cảnh này là cảnh cô đã mơ từ bao lâu, cô nấu ăn, anh từ đằng sau ôm cô, thật dịu dàng... Giống như mơ, nhưng lại vô cùng chân thực.

Cô giả vờ quát anh:

– Đi ra cho em nấu ăn!

– Anh không đi!

Cô quay đầu lại, trừng mắt nhìn anh, anh cười hì hì, vòng tay ôm cô càng chặt:

– Hôn anh một cái thì anh đi!

Chó sói, dê xồm! Cô mắng thảm! Nhưng vẫn nhón chân hôn lên môi anh.

Anh cười, cũng nhẹ nhàng hôn lên môi cô:

– Có cần anh giúp gì không?

Phuong An hừ mũi:

– Không cần, có người nào đó mới làm vỡ có 3 cái bát, bốn cái đĩa thôi!

Trần Duy lại phá lên cười, cắn lên mũi cô:

– Nhóc con!

Nói rồi, cô đẩy anh ra phòng khách.

Sau đêm lễ tân hôn “muộn”, anh hỏi cô muốn đi tuần trăng mật ở đâu, cô chỉ bảo muốn anh ở nhà một tuần. Không phải cô không muốn đi, mà cô muốn hạnh phúc trong ngôi nhà này, ngôi nhà mà trước kia chỉ toàn bóng dáng của một mình cô.

Còn bây giờ, căn nhà này là của cả cô và anh, của hai người. ...

Kiếp này ích kỷ yêu anh thêm một lần, nhưng cô sẽ không còn cố chấp. Chỉ cần anh muốn, cô sẵn sàng buông tay, sẵn sàng chúc phúc cho anh.

Bởi vì hạnh phúc ngắn ngủi, nhưng là hồi ức tươi đẹp nhất của cô.

Bàn bếp được dọn ra, cơm nước dọn dẹp xong xuôi, Phuong An và Trần Duy ngồi trên sofa xem tivi nhưng đôi vợ chồng già vậy. Cô ngả đầu tựa vào vai anh, anh đang tay ôm vai cô, cứ thế, chăm chú xem tivi.

Một bộ phim điện ảnh, thực cảm động. Một cô gái yêu một chàng trai, nhưng chàng trai đó không hề hay biết. Chàng trai yêu một cô gái khác, sống hạnh phúc. Còn cô gái kia, đi đến miền nào đó xa xôi, không trở lại, cuối cùng bị bắt làm con tim của một vụ khủng bố, sau đó bị thủ tiêu bịt đầu mối. Trước khi chết, cô lấy máu viết tên chàng trai kia, khoé mắt lặng lẽ chảy một giọt nước mắt.

Phuong An vừa xem vừa khóc nức nở. Kiếp trước của cô, cũng có những điều tương đồng như vậy.

Đau khổ, chia li, sai lầm và vứt bỏ, cái chết,.... cô thấy mình trong đó, thật bi thảm biết bao.

Kiếp trước cô cũng vậy, đến lúc gần chết cũng vẫn gọi tên anh. Đáp lại cô, chỉ có một tiếng bác sĩ gấp gáp:” Mạch tim rất yếu, hô hấp giảm nhanh!”

Rồi cô cứ thế lịm đi, rất đau..nhưng môi vẫn nói:” Trần Duy.. Trần Duy..”

Có thể cô quá điên dại, điên dại và quá ngây thơ...

Giờ cô khóc, vì cái gì chứ?

Trần Duy thấy cô gái trong lòng khóc không thôi, thấy không ổn, bèn hỏi:

– Vợ à, em sao vậy?

Cô lắc đầu, kiên quyết lắc đầu.

Anh thở dài, cô nhóc này, rồi ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô:

– Chỉ là phim thôi mà! Vợ anh sao lại đa cảm vậy hả?

Cô lại vùi mặt vào ngực anh. Chỉ có hơi ấm của anh mới khiến cô an tâm, khiến cô không lo sợ.

– Đừng khóc nữa! Áo anh bị em làm cho ướt hết rồi!

Cô bỏ mặt ra, mới thấy ngực áo trước của anh ướt hết cả.

Cô ôm thắt lưng anh, giọng khàn khàn vì vừa khóc xong:

– Xin lỗi anh, ông xã!

Một tiếng ” ông xã” như khiến cho trái tim Trần Huy mềm nhũn ra. Anh càng ôm chặt cô vào lồng ngực, an ủi:

– Không sao, đừng khóc nữa! Xem cái khác nhé!

Cô trong ngực anh khe khẽ gật đầu.

” Ngày...tháng...năm...

Hôm nay trời rất trong, rất sáng...

Cô y tá đưa em đến phía sau vườn của thư viện, nơi đó có một cái sân nhỏ, nơi mà mặt trời rực rỡ nhất! Em ngược mắt nhìn lên, nhưng rất chói. Mặt trời rất sáng, nên em không nhìn được gì hết...

Anh luôn là mặt trời của em, nhưng em chưa bao giờ nhìn thấy được anh, chỉ vì anh quá chói mắt...”

Phương An ngồi trong lòng của Trần Duy, cô hỏi anh:

– Ông xã à, sau này em vẫn muốn đi học đại học tiếp!

Hồi trước cô bỏ học đại học, chuyên tâm trở thành người phụ nữ của gia đình. Cuối cùng, đến tấm bằng tốt nghiệp đại học không có; cô có gì để xứng với anh?

Cho nên cô sẽ quyết tâm, chăm chỉ một chút. Cô hoàn toàn có khả năng, muốn trở thành một người vợ tốt của anh, muốn nâng niu quý trọng chính mình.

Trần Duy hơi ngạc nhiên, sau đó anh cười:

– Anh đâu cấm vợ anh đi học!

Cô hạnh phúc ôm lấy cổ anh:

– Ông xã là tốt nhất.

Trần Duy nhếch môi cười, đặt môi mình lên môi cô, nói thật nhẹ:

– Không tốt với em thì tốt với ai?

Cô cảm động. Lần đầu tiên cảm thấy cuộc đời thật đẹp. Trước đây cô luôn trách ông trời sao không cho cô hạnh phúc, có lẽ ông trời muốn cho cô trải niềm khổ đau rồi mới được bên anh như thế này!

– Trần Duy, em yêu

anh!- Cô vùi mặt vào cổ anh.

– Anh cũng vậy, Cô ngốc ạ!- Anh nhẹ vuốt tóc cô.

– Không! Anh phải nói cơ!

Trần Duy mỉm cười. Cô nhóc chưa lớn này rất thích làm nũng anh. Những lúc thế này thực rất ngọt ngào, khiến anh không tự chủ được lại càng yêu cô nhiều hơn.

– Anh yêu em, Phương An!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Cậu Rồi Sao Cậu Lại Bỏ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

” Ngày...tháng...năm.

Hôm nay trời mưa.. tầm tã...

Em còn 2 tháng nữa thôi!

Em nhớ ngày sinh nhật anh năm ngoái, trời cũng mưa rất to...

Em nhìn anh mặc vest sang trọng trong đại sảnh, nâng ly rượu vang với mọi người.

Em đứng bên lề, mãi mãi chỉ là một kẻ cô độc...”

Sáng sớm, Phương An bị ai đó kéo nhéo:

– Vợ à, anh đói, dậy, dậy làm bữa sáng đi!

Cô nghe tiếng cũng biết là Trần Duy, cười thâm trong bụng: anh lại nhõng nhẽo rồi.. Cô dụi dụi vào ngực anh:

– Ông xã, em muốn ngủ, muốn ngủ lắm!!

Tại ai mà đêm qua cô không ngủ được hả? Hử!

Trần Duy vuốt nhẹ tóc cô, mái tóc mềm mượt thơm nhẹ. Anh dịu dàng:

– Không phải nói hôm nay đi thăm bố mẹ anh với bố mẹ em sao?

Phương An giật mình vùng dậy, kéo chăn sang một bên:

– Đúng rồi! Sao anh không nói sớm chứ?

Trần Duy đứng bên cười khỏ, anh thật hết cách với cô mà...

Khác với kiếp trước, bị nhà chồng ghê lạnh, cha mẹ đẻ ruồng bỏ cô; kiếp này Phương An hình như đã lấy lại tất cả, sự tin yêu của cha mẹ hai bên, và cả tình yêu của anh.

Nước mắt hình như không còn thấm trên mắt cô nữa.

Phương An tiếp tục đi học đại học, cô được rất nhiều chàng trai theo đuổi, điều này khiến cho ai đó thực sự rất khó chịu:

– Vợ, em ra đây cho anh! – Trần Duy gầm lên

Phương An hốt hoảng tưởng anh bị làm sao, vội vàng chạy lên mới thấy anh đang ngồi trước laptop, mặt đen như đất nồi.

– Em giỏi thật đấy nhỉ?- Trần Duy nghiêng răng.

Phương An không hiểu gì mới nhìn vào màn hình laptop, hóa ra...là có nam sinh viên gửi tin nhắn tỏ tình với cô trên facebook. Lời lẽ thì ông bướm lá lơi, hoa nguyệt trùng điệp, cô nghe mà còn rợn gai ốc. Phương An còn chưa kịp nói gì, đã thấy anh block (chặn) luôn người đó, sau này người này sẽ không tìm được facebook của cô nữa...

Trần Duy hậm hực:

– Bảo đeo nhẫn cưới thì không đeo, lại còn để nam sinh khác tơ tưởng.

Phương An bật cười khinh khích, chạy đến ôm lấy cổ anh từ đằng sau, nói:

– Ông xã, em mới là sinh viên năm thứ 3, đeo nhẫn cưới đi học kì chết đi được!

– Kì gì mà kì, không đeo anh không yên tâm. Lần sau nhất định phải đeo, định cướp hoa của anh mà dễ à?

– Ông xã, anh ghen à?- Phương An ôm cổ anh, cười cười.

Trần Duy háng giọng, cổ tỏ ra thần nhiên đánh trống lảng:

– Từ nay không cho phép em qua lại với mấy tên bên khoa quản trị kinh doanh nữa.

– Ông xã, đúng là anh ghen thật kìa!

.....

Phương An cầm com hộp đến công ty cho anh, định dành cho anh một bất ngờ.

Cô nhớ đây là việc trước đây cô thường xuyên làm, nhưng anh chưa bao giờ nếm thử. Bây giờ hàng ngày anh đều cố về sớm ăn thức ăn cô làm, thật khiến cô cảm động.

Cô mở cửa bước vào văn phòng anh, thấy Mỹ Anh đang mặc áo khoác của anh, tựa vào vai anh.

Kiếp trước, nhìn thấy cảnh này, cô đã không nghĩ gì xông đến tát một phát lên mặt Mỹ Anh, đánh chửi ầm ĩ công ty, khiến anh một phen bẽ mặt. Bây giờ, cô lại không thể tiếp tục sai lầm.

Trần Duy nhìn thấy cô, lập tức đẩy Mỹ Anh ra, nói:

– Phương An!

Phương An hít một hơi sâu, lên tiếng:

– Xin lỗi đã làm phiền!

Nói rồi, cô quay đầu chạy đi:

– Phương Annnnn!- tiếng anh gọi cô.

Cô bịt chặt hai tai, chạy xuống khỏi công ty, không muốn nghe gì cả.

Bởi vì cô sợ, người anh chọn sẽ không phải là cô?

Cô bên anh bao lâu? Đến hôn nhân cũng là cô ép buộc anh, cô lấy gì để níu chân anh trong cuộc hôn nhân mong manh này...

Thà đừng để cô nghe, đừng để cô nhìn thấy, cứ để cô chìm vào mộng tưởng là anh yêu cô.

Nước mắt xa lạ tràn khoé mi, trái tim không ngừng co rút đau đớn.

Bỗng bàn tay cô bị ai nắm chặt, quay lại mới thấy đó là anh- Trần Duy.

– Em chạy cái gì mà nhanh như vậy hả?- tiếng thờ của anh còn chưa ổn định.

Phương An nén thứ gì đó nghẹn nghẹn ở cổ họng, quay lại nhìn anh:

– Anh đừng để ý đến em, thật ra, anh không cần. ...

Chưa nói hết câu, cô bị anh kéo vào lồng ngực, giọng anh vang lên:

– Nhóc con, lại nghĩ cái gì rồi?

Cô không kìm chế nổi, thút thút trong lòng anh:

– Em tự nhủ...tự nhủ sẽ buông tay khi nào anh muốn...sẽ để anh...tự do lựa chọn hạnh phúc ... Nhưng rồi cuộc...vẫn...vẫn là em...ích kỷ, thấy anh với chị Mỹ Anh cạnh nhau liền khó chịu...liền không kìm chế được...Em...em xin lỗi...!!!

Tiếng nấc nghẹn của cô khiến anh đau lòng, anh hôn lên tóc cô, thủ thỉ:

– Ngốc, anh chỉ yêu một mình em, mãi mãi không có lựa chọn khác. Anh và Mỹ Anh chỉ là bạn. Cô ấy vừa chia tay bạn trai, bố cô ấy vừa bị tai nạn giao thông bên Hongkong, anh chỉ an ủi cô ấy thôi!

Phương An nghe anh giải thích, tim cô bất giác hạnh phúc. Ngược lên nhìn anh, có chút không chân thực:

– Thật chứ?

– Ừ!- Anh mỉm cười

Cô ôm lấy anh, cười thực mãn nguyện.

Tháng 9, mưa lớn

Không lâu sau, cô thấy trong người không khoẻ, Trần Duy lo lắng cho cô nên đưa cô đi bệnh viện.

Không ngờ, là cô có thai, có thai đứa con của anh.

Trần Duy vui đến nỗi cười không khép nổi miệng, kích động bế cô lên:

– Anh...Anh sắp làm bố rồi, làm bố rồi!

– Trần Duy anh kiềm chế một chút đi, đang ở bệnh viện đây!- Cô đánh lên ngực anh...

Anh hạ cô xuống, nhưng tay vẫn nắm chặt tay cô, miệng lẩm bẩm:

– Anh sắp làm bố, làm bố rồi...

3 năm sau...

Trần Hưng- con trai của Trần Huy và Phương An được 2 tuổi, vô cùng kháu khỉnh đáng yêu. Thằng bé đang tập nói, nên nói rất nhiều, đã thế còn nói lắp:

– Bó..bó..bó..cho on em ti vi với! – thằng bé với lên tay đang cầm điều khiển của Trần Duy.

– Con trai, lặng yên bố đang xem bản tin kinh tế!- Ông bố nào đó chễm chệ trên sofa không chịu nhường trẻ con.

– Bó...bó...Không..không..Cho...Hưng em siêu nân...uồng phong....!!!

– Con trai, con nói ngọng với nói lắp, đã vậy còn nói nhiều! Ngồi yên, không bố vứt con sang bên ông hàng xóm!

Bé con nào đó khóc ré lên.

– Vợ à, cục cưng khóc rồi!- Bạn nào đó rất vô tội gọi vợ ra dỗ con...

Phương An trong nhà vệ sinh, không thể nghe nổi bên ngoài có những âm thanh gì.

Tóc cô sao lại rụng nhiều như vậy? Dạo này cũng rất hay tức ngực, nhiều khi còn đau kinh khủng... Mỗi lần như vậy, Trần Duy đều hốt hoảng hỏi cô bị làm sao, cô bảo chỉ là đau do đến kì kinh nguyệt, không có gì đáng ngại.

Không lẽ, giống như kiếp trước...

Không lẽ...

Cô nhớ không nhầm thì thời gian này cũng là thời gian cô phát bệnh vào kiếp trước.....

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Cậu Rồi Sao Cậu Lại Bỏ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: End

Cô nắm trong tay tờ giấy xét nghiệm...

Cô đã đến viện để xét nghiệm, thật không ngờ...

Vẫn giống như kiếp trước: Ung thư ác tính...

Chỉ duy nhất, lần này cô không khóc... Cô cười như một kẻ điên.

Cô cứ tưởng kiếp này cô sẽ sống một cuộc sống khác hoàn toàn, ai ngờ cô không thoát nổi trớ trêu của định mệnh.

Đau đớn lại càng đau đớn..

Tại sao ông trời cho cô tất cả, rồi cướp đi hết thấy??

Kiếp trước không cho cô hạnh phúc; kiếp này lại tàn độc cướp đi hạnh phúc của cô...

Kiếp trước không có gì từ anh, kiếp này cô có tình yêu của anh, có cùng anh một đứa con, nhưng lại tự chuốc lấy đau đớn... Cuối cùng, cái kết của cô vẫn không thay đổi...

Vẫn thật quái ác...

Nước mắt chảy ra cùng nụ cười điên dại...

Cô với anh- rốt cuộc- vẫn chỉ có cái kết biệt ly..

Kết:

Trần Duy đặt trước mộ Phương An một bó hoa bách hợp. Anh đứng lặng hồi lâu, chợt xoa lên bia đá khắc tên cô:

– Anh chưa bao giờ nói cho em biết anh yêu em đúng không?

Cô đi rồi, chỉ để cho anh một vết thương không bao giờ thôi rỉ máu. . .

Ngày đó, nếu anh theo sát cô, không quay đầu xe trở về, anh sẽ biết cô không hề ra sân bay đi Thụy Điển, mà cô tới nằm ở phòng chữa trị đặc biệt của bệnh viện trung ương. . .

Cô để lại một quyển nhật kí đầy nước mắt của cô, cho lòng anh càng đau như đã chết.

Không, đã chết thì sao biết đau, anh không đau, vì đơn giản anh như chết rồi. . .

Không cười, hút thuốc, uống rượu, anh khác gì một cái hồn lẩn khuất mà chỉ hướng về cô. . .

Trên chiếc bàn ở cạnh cửa sổ phòng anh, có một quyển sổ- cuốn nhật ký của cô

Gió thổi đến lật cuốn nhật kí sang trang cuối cùng:

” Ngày. . . tháng. . . năm. . .

Em chỉ còn một ngày hôm nay để viết nhật kí. . .

Mai, em sẽ đi gặp tử thần. . .

Nhưng tối qua, em đã mơ, một giấc mơ về anh. . .

Thực ra đêm nào em cũng mơ thấy anh, nhưng chưa giấc mơ nào đặc biệt như vậy!

Em mơ thấy, em sống lại về quá khứ, gặp anh, làm lại từ đầu. Anh nói yêu em, hai ta thật hạnh phúc. Sau đó em với anh có một đứa nhỏ, nó thật đáng yêu! Nhưng mà cuối cùng, em vẫn nhận được giấy báo từ bệnh viện, vẫn là ung thư ác tính. . vẫn là xa cách, vẫn là cái chết. . .

Em lại khóc, vì dù có kiếp sau, mà vốn chỉ trong mơ, em cũng không thể có lấy một cái kết có hậu cho chính mình. . .

Phải, nếu có kiếp sau, thì những gì ta có hiện giờ đều chỉ là phù phiếm. . . Những giấc mộng vẫn còn, và nước mắt vẫn rơi. .

Em yêu anh, nhưng anh thì không, cho nên, cái kết bất hạnh này cứ để một mình em chịu đựng. . .

Cho dù đau đớn, vẫn chỉ là mộng ảo trần gian. .

Em ngủ giấc này. . chờ kiếp sau yêu anh lần nữa. . .”

Trời vào xuân, đào mai cũng bừng tươi thắm. . .

Kiếp sau có nắng. . .

Có anh. . . và em

Trên con đường thân quen

Đôi ta hò hẹn

Không còn nước mắt, không còn khổ đau. .

Không chia xa ly biệt. .

Không cái chết. . .

Ta sẽ sống đến bạc đầu. .

Nếu. . và nếu. .

Có kiếp sau... ..

Khu mộ buồn màu âm đạm. Nắng vô tình lướt qua..

Chỉ thấy một người đàn ông ngồi khóc trước ngôi mộ một cô gái. Bó hoa bách hợp tựa gối trên tấm bia: NGUYỄN PHƯƠNG AN.

___ Hết ___

Nếu bạn đọc đến đoạn này rồi, thì mình cũng xin nói đây là một cái kết bi thảm. Mọi sự trở về đều chỉ là một giấc mơ của cô gái. Nhưng đáng tiếc, ngay cả trong mơ cô cũng không tìm được cái kết tươi đẹp cho chính mình... .. Đừng trách mình độc ác, vì để nhân vật của mình chết đã là một thử thách với tác giả rồi!

”Nói làm chi rằng xuân vẫn tuần hoàn

Nếu tuổi trẻ chẳng hai lần thắm lại

Còn trời đất nhưng chẳng còn tôi mãi

Nên băng khuâng tôi tiếc cả đất trời... ..”

Ai cho ta phép siêu thực để quay về quá khứ? Ai cho ta phép màu để cái tử hoàn sinh? Hiện thực vốn khốc liệt theo đúng nghĩa, và chúng ta chỉ có thể trân trọng hạnh phúc hiện tại của chính mình... .. Câu chuyện này như vậy từ đầu đã không yếu tố thần tiên kì ảo gì, nó vốn rất thực tế, vốn chỉ là một giấc mơ của cô gái... .. Mà trong mơ, quyền năng của tạo hóa không bị cầm tù..

Viết câu chuyện này, không phải để các bạn ghét bỏ hiện thực, mà là để các bạn trân trọng hiện thực... ..

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Cậu Rồi Sao Cậu Lại Bỏ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Anh và cô yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên...

Cuộc đời lại trở trêu, anh lại là người anh cùng cha khác mẹ của cô cũng là người vợ trước của ba cô.

Cô chỉ biết khóc và bỏ đi tình yêu mình dành cho anh, ba nhận lại anh và bù đắp lại những quãng thời gian thiếu thốn tình tình cảm người ba cho anh.

Ba cho anh du học nước ngoài, cô thì chọn học ở trong nước.

Năm năm sau, anh quay về cùng với vị hôn thê tương của mình. Tìm cô đâu, thời gian năm năm tưởng chừng làm cô quên anh đi nhưng cô không thể quên anh.

Ba đưa anh toàn quyền quản lý công ty, với sự lạnh lùng với đối thủ cạnh tranh mình anh đã đưa công ty đứng đầu thế giới.

Ba muốn cô lấy chồng, một người cô không quen biết vì lợi ích chính trị. Cô chấp nhận một cuộc hôn nhân không có tình yêu.

Ngày diễn ra lễ cưới, anh bắt cô về nhà chiếm lấy thân thể cô mặc cho cô cầu xin tha thứ. Anh cho người đi hủy hôn ước hai gia đình.

Ngày hôm sau lễ cưới, cô biết tin ba mình bị tai nạn khi trên đường tới lễ đường. Cô đau lòng, anh không cho người điều tra tai nạn của ba chỉ nói đó là do tai nạn.

Cô không tin, ba đang bình yên vô sự sao lại xảy ra tai nạn được, cô âm thầm cho người điều tra. Khi cô nhận được kết quả, như ai đùa lấy con dao đâm cô là anh anh đã cho người động tới xe ba.

Cô tức giận chạy tới công ty nắg anh chửi anh, anh cho người nhốt cô lại. Cô lúc nào cũng nhìn anh bằng ánh mắt căm thù.

Anh dẫn cô ta về nhà sống_ vị hôn thê của anh. Anh bắt cô làm việc nhưng một người làm và hầu hạ cô ta, cô làm vì giờ trong gia đình cô giờ không còn là gì nữa.

Khi anh đi làm cô ta luôn hành hạ đánh cô, cô không kháng cự lại. Nhiều lúc cô chỉ lờ làm cô ta xức nhẹ anh bắt cô nhịn đói nguyên ngày. Người làm trong nhà luôn nhìn cô bằng ánh mắt thương hại nhưng không ai dám lên tiếng.

Cứ như mọi ngày anh đi làm, cô ở nhà chăm sóc cô ta. Lúc cô mang nước cho cô ta uống, cô ta đẩy cô xuống hồ bơi cô vốn không biết bơi, cô ta nhìn cô dưới nước vùng vẫy thì cười hả hê. Khi cô chuẩn bị mất ý thức lúc này cô ta mới cho người cứu cô. Cứu cô lên máu từ phía dưới chảy ra, người làm trong nhà nhanh chóng đưa cô tới bệnh viện. Cô từ phòng cấp cứu ra, bác sĩ bảo đứa bé trong bụng cô đã không còn.

Cô tỉnh dậy thì hẳn anh và cô ta, cô ta nói chỉ lỡ tay đẩy cô xuống hồ bơi anh tin. Anh nói đứa bé của cô chỉ là nghiệt chủng không nên sinh ra cõi đời này. Cô hỏi anh tại sao lại hận cô và ba đến vậy anh chỉ trả lời đó là những thứ mẹ cô đã từng làm hại đến mẹ anh cô phải phải trả nợ, còn ba cô đáng bị như vậy.

Cô hiểu ra, anh và cô ta đi về, cô ở lại bệnh viện nghỉ ngơi. Y tá đi vào cho cô uống thuốc thì thấy cô đâu, đi tìm rất nhiều nơi trong bệnh không thấy. Anh lập tức chạy đến bệnh viện, anh biết cô rất thích lên sân thượng ngắm cảnh anh chạy lên.

Anh thấy cô, cô đang đứng trên lan can sân thượng. Cô quay lại mỉm cười với anh một nụ cười thê lương:

" Anh, kiếp này em không hối hận gặp và yêu anh, nhưng nếu có kiếp sau em mong muốn mình không bao giờ gặp nữa "

Cô nói xong, nhẹ nhàng nhảy xuống. Anh chạy chụp cô lại nhưng không kịp, trái tim anh lúc này rất đau. Cô mất, anh không thể nhận xác cô vì trước khi chết cô đã để lại di nguyện muốn bị hỏa thiêu và di cốt được rải xuống biển.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Cậu Rồi Sao Cậu Lại Bỏ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Cô và anh yêu nhau từ hồi còn đi học.

Sau khi tốt nghiệp, cô bỗng dưng nói với anh, cô muốn kết hôn.

Tuy nhiên, tình hình kinh tế lúc đó của họ không cho phép, vì vậy, anh quyết định ra nước ngoài làm ăn.

Lúc nghe anh nói tới vấn đề này, mặt cô trắng bệch, cả người run lên.

Cô nói, anh hãy ở lại với cô. Nhưng, lúc đó anh đã tưởng tượng ra quá nhiều tương lai tốt đẹp giữa cô và anh, điều đó càng thôi thúc anh ra nước ngoài.

Cô càng ngày càng tuyệt vọng, cố níu anh ở lại.

Anh nói cô rằng, hãy nghĩ tới tương lai, đừng ích kỉ.

Từ đó, cô không nói gì về vấn đề này nữa, chỉ âm thầm khóc.

Ngày anh đi, anh chỉ để lại một lời nhắn

" 5 năm sau, anh sẽ quay về cưới em "

Sau khi anh đi 2 năm, cô đột nhiên mất liên lạc trong thời gian dài.

Anh ở bên kia bất giác lo sợ, nhanh chóng đặt 1 vé máy bay về nước.

Tới nhà cô, căn nhà trống không, bụi bặm bám đầy, đủ để hiểu đã lâu, không có người sống ở đây.

Anh vội vã lên xe chạy tới nhà bố mẹ cô.

Cuối cùng, anh vẫn không gặp được cô.

Họ nói, cô đã qua đời nửa năm trước vì căn bệnh nan y.

Sau đó, họ vào phòng, lấy ra một lá thư rồi đưa anh.

Đọc xong những dòng chữ cô nhắn gửi, anh bất giác khụy chân xuống đất.

Hai dòng lệ không kìm được mà tuôn ra.

Thật không ngờ, năm ấy cô níu giữ anh, không phải vì cô ích kỉ.

Cô chỉ đơn giản mong anh ở bên cô trong những năm tháng cuối đời và nguyện vọng duy nhất của cô... là kết hôn với anh

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Cậu Rồi Sao Cậu Lại Bỏ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Em đi, liệu anh có nhớ ?

Năm cô 15 tuổi, cô mạnh dạn đứng trước mặt anh mà tỏ tình.

Đáp lại cô chỉ là một cái lướt qua như gió của anh.

Năm cô 17, cô lại chặn anh ngay giữa đường, nói to cho bàn dân thiên hạ nghe.

" Em thích anh, 7 năm rồi. Làm bạn trai em có được không? "

Cô vốn nghĩ anh sẽ vì thể diện của cô mà đồng ý, ai ngờ, y hết 2 năm trước, anh lại lướt qua cô.

Lần này, anh nói thêm: " Không "

Cô không cam lòng, lại lờ miệng đụng vào điều cấm kị

" Tại sao chứ? Chị ấy cũng chẳng thể bên anh nữa, vậy tại sao anh lại không thể chấp nhận em? "

Cả người anh bỗng chốc cứng đờ, tay siết chặt lại.

Anh vẫn không nói gì mà bỏ đi.

Nhìn người qua đường xung quanh, cô cười thê thảm.

Thật mất mặt mà.

Năm cô 20 tuổi, vẫn không từ bỏ tình yêu, cô xin vào làm cùng với công ti anh.

Hằng ngày cô đều mang một suất cơm hộp đến vì cô biết, anh có thói quen nhịn ăn.

Vậy mà anh vẫn không nể tình, ném thẳng vào thùng rác trước mặt cô mà nói

" Đừng có làm phiền tôi "

Cô chỉ cười nhẹ, không nói gì rồi quay về bàn làm việc.

Lúc này, trên mặt cô chỉ còn sự ảo não.

Cho tới ngày 23/4 là ngày giỗ chị ấy.

Cô ngồi ở bàn làm việc, không kim được mà nhiều lần ngó qua phòng anh.

Vào giờ được 2 tiếng rồi, anh vẫn chưa tới.

Chua xót đang dâng lên trong lòng cô, có lẽ giờ này anh đang ngồi ở cái hồ đó, nơi mà người anh yêu nhất bỏ mạng

Tan làm, cô cầm túi xách đứng dậy, ra về.

Đi khỏi cơ quan, ngang qua một quán bar, không hiểu thế nào mà cô lại bước vào đó.

Tiếng nhạc xập xình đinh tai nhức óc lọt tai tai khiến cô nhúm mày rồi bỗng nhiên trừng mắt ra.

Anh.. cũng đang ở đây?

Nhìn hình ảnh này, trong lòng cô không khỏi đau đớn.

Anh đang nằm ra bàn, bên cạnh còn có mười mấy vỏ bia rỗng.

Cô nhanh chân chạy tới bên anh, cố gắng đỡ anh dậy.

Điuh anh về nhà, cô đặt anh lên giường, cởi giày anh ra rồi chạy ngay vào nhà tắm, tắm ướt khăn rồi mang ra lau người cho anh.

Đột nhiên bàn tay anh động đậy, tóm lấy cánh tay cô, lật người đè cô xuống phía dưới.

Cô hoảng hồn, giãy giụa mãi không thoát ra được

Cô hoang mang, dùng hết sức giãy dụa nhưng không sao thoát nổi.

Anh thì càng ngày càng giữ chặt hơn, hạ xuống cổ cô một dấu hôn. Tay từ từ thoát đi quần áo của hai người.

Lần này, cô cũng không phản kháng nữa, chỉ giương đôi mắt đỏ hồng lên nhìn anh.

" Anh có chắc muốn làm việc này với em không? "

Anh không trả lời, vẫn tiếp tục hành động đó một cách thô lỗ.

" Có hay không? " Cô nói lớn, giọng khàn khàn.

Lúc này, anh có chút nhũn mảy, hơi tỉnh lại, nhìn cô dưới thân đang khóc, cũng nhìn lại quần áo xộc xệch của hai người.

Bật người dậy một cách nhanh chóng, anh giờ tay ôm đầu, lại quay ra nhìn cô.

Cô cũng chống hai tay, nhắc người dậy

Hai người cứ thế lặng im suốt mấy giây đồng hồ.

Anh là người phá vỡ sự yên tĩnh đến đáng sợ này trước, trừng mắt chất vấn cô

" Sao cô lại ở nhà tôi? "

Cô vừa định mở miệng kể lại sự việc, ai ngờ anh đã nhanh chóng cướp lời

" Sao? Muốn thừa dịp tôi say rượu rồi leo lên giường tôi? Chỉ tiếc tôi vẫn còn chút tỉnh táo nhỉ?"

" Kh... Không phải. Thực ra... " Cô vội lên tiếng giải thích, chỉ không ngờ anh lại một lần nữa cắt ngang lời cô.

" Im đi. Không cần nói nữa. Cút khỏi nhà tôi. " Do uống quá nhiều rượu mà bây giờ anh rất đau đầu, không hề có kiên nhẫn nghe hết lời cô.

" Nhưng mà... "

" Tôi đã bảo cút, cô không nghe thấy hả? " Anh cúi lên, cầm cái gạt tàn trên tủ đầu giường ném về phía cô.

Không ngờ được anh sẽ làm vậy, cô không kịp tránh mà để cái gạt tàn đập mạnh vào đầu.

Cô cắn môi, chạy ra khỏi căn hộ của anh, không thèm để ý tới trán đã rỉ ra rất nhiều máu.

Cô chạy, chạy mãi. Vô thức chạy ra cái hồ kia rồi khóc oà lên.

" Tạ Thư Đạt, anh thật quá đáng. "

Giữa trời đêm, cô ngửa mặt lên gào to

Không hiểu bị điều gì kích thích, cô nhìn xung quanh rồi chăm chăm nhìn vào giữa hồ.

Trong lòng cô lại nhớ đến anh.

Anh có phải rất thương tâm khi chị ấy qua đời không?

Anh có phải thường xuyên ra đây ngồi rồi nhớ đến chị ấy không?

Nếu như cô cũng vậy thì sao?

Nếu như cô cũng chết ở đây, liệu anh có nhớ cô như nhớ chị ấy không?

Cô tự thì thảo một mình, lại chậm chậm bước tới gần hồ.

Lúc sắp chạm tới mặt nước, cô dừng chân lại, ngập ngừng rồi vẫn tiếp tục bước.

Mực nước cao tới đùi cô.

Đi tiếp một đoạn, nước đã lên tới đầu gối, ra giữa hồ, nước đã ngập qua đầu cô từ lâu.

Cô dần cảm thấy đầu óc mơ màng.

Trước khi chìm vào vô thức, hình ảnh cuối cùng xuất hiện trong não cô là anh.

Cô lại tự hỏi với hình ảnh đó.

" Em đi, liệu anh có nhớ? "

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Cậu Rồi Sao Cậu Lại Bỏ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: End

Sáng sớm hôm sau, anh bị đánh thức bởi một cuộc gọi.

Anh bắt đầu hừ một tiếng, hơi men trong người vẫn còn khiến anh rất đau đầu, thêm cuộc điện thoại này nữa càng làm anh thấy khó chịu.

Cau có nhận điện thoại, anh nói với giọng không hề dễ nghe.

" Ai? "

" Thừa anh, chúng tôi là cảnh sát. " Đầu dây bên kia là một giọng nói trầm trầm. " Đêm qua chúng tôi tìm thấy thi thể của một cô gái ở giữa hồ của công viên. Khám nghiệm tử thi cho ra kết quả rằng cô ấy tự tử. Trong điện thoại của cô ấy có rất nhiều tin nhắn viết cho anh nhưng chưa gửi, do đó phiền anh tới đây để chúng tôi thẩm vấn một vài vấn đề để làm rõ sự việc vì có lẽ việc cô ấy tự tử có chút liên quan tới anh. "

Anh đang mơ màng cũng bị giật mình mà tỉnh hẳn.

Nhú mào nhìn điện thoại, anh nhanh chóng thay quần áo rồi chạy ra công viên.

Trong lúc đi, anh cũng đã suy nghĩ rất nhiều thứ.

Nhưng vấn đề lớn nhất là lòng anh lúc này đây có rất nhiều lo sợ dù anh không biết lý do.

" Anh Tạ? " Viên quan cảnh sát liếc nhìn người vừa tới.

Anh gật đầu rồi nhìn xung quanh.

" Cô ấy đã được đưa đi. " Hiểu anh muốn tìm gì, người cảnh sát lên tiếng.

" Vậy... cô ấy thật sự? " Anh nói lắp lửng.

" Phải. Nửa đêm hôm qua. " Người cảnh sát thở dài. Đó là một cô gái xinh đẹp, còn trẻ như vậy mà... "Được rồi, anh đi theo tôi. Có một số điều cần phải hỏi anh. "

Anh thần thờ bước ra khỏi công viên, nắng đã trở nên gắt hơn bao giờ hết.

Lại nhớ lại lúc người cảnh sát đưa cho anh chiếc điện thoại trắng của cô, bảo anh mở phần tin nhắn.

Trong những tin nhắn cô chưa gửi, cất giấu nhiều điều bí mật tới nỗi đau lòng.

Thì ra, năm ấy, kẻ hại chết người anh yêu không phải cô, cũng chẳng phải anh. Mà là người cô ấy thực sự yêu.

Anh đã dối lòng mình bao năm, chắc cũng nên từ bỏ.

Chỉ có anh yêu cô ấy, chứ cô ấy không yêu anh.

Giờ anh cũng nhận ra, cô cũng thật giống anh. Cũng mù quáng yêu anh dù không nhận được gì.

Không muốn nghĩ tiếp, anh khó chịu vò đầu, tâm trạng nặng nề lê bước tiếp trên con đường nhìn như vô tận.

Lại nhớ tới cô, lòng anh man mác buồn.

Cô như vậy cũng là do anh.

Thực ra anh biết, từ lâu anh cũng đã thích cô nhưng anh không chấp nhận được thứ tình cảm đó, nó khiến anh nghĩ rằng anh phản bội cô ấy, cô ấy mới không yêu anh.

Huyền hoặc của anh đã khiến anh bắt đầu sinh ra cảm giác ghét cô.

Việc cô tự vẫn đã khiến anh tỉnh ngộ, không còn chìm trong những ảo tưởng ấy nữa..

" Thật có lỗi với em. Chỉ tiếc kiếp này anh không thể nào bù đắp tội lỗi được nữa. Nhưng đừng lo, em đã vì anh mà làm quá nhiều thứ, anh cũng sẽ tìm em để bù đắp lại những lỗi lầm. Chỉ cần em đừng đi trước là được rồi. " Anh ngược lên bầu trời, lăm bầm rồi cười nhẹ.

Bước vào một tiệm thuốc, anh hỏi mua một lọ thuốc ngủ rồi về nhà.

Đổ hết ra bàn, anh đi rót nước rồi uống hết cả lọ thuốc. Xong xuôi, anh vào phòng nằm lên giường, nhẹ nhõm thở ra.

Nhắm mắt lại, anh cuối cùng cũng buông bỏ mọi giả dối, buông bỏ lại phiền lòng. Trong anh lúc này chỉ nhen nhóm một ý nghĩ.

Anh, muốn gặp lại cô.

Muốn lại nhìn thấy cô.

Muốn bắt đầu lại với cô.

Muốn.... mãi mãi bên cô không xa rời.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Cậu Rồi Sao Cậu Lại Bỏ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Cô và anh là thanh mai trúc mã, hai nhà kế sát bên nhau. Từ nhỏ, cô vốn rất thích anh luôn đi theo anh. Còn anh, dù quan tâm chăm sóc cô nhưng lúc nào trên khuôn mặt ấy cũng chỉ là sự lãnh đạm, hờ hững. Nhưng cô không bao giờ để ý những điều đó, đơn giản vì cô cảm thấy được bên anh thế là đã đủ. Tình cảm này, theo ngày mà dần lớn hơn. Đã có lần, vì không kiềm chế được mà cô đã muốn nói:

- Phong.... mình có điều muốn nói

Cô ấp a ấp úng không nói lên lời. Cô sợ sợ lắm.

- Nói đi

Anh nhàn nhạt mở miệng như thể không quan tâm lắm. Khiến bao nhiêu tự tin của cô tan biến hết

- Thôi không có gì!!!!

Cô sợ đã rất sợ nếu anh không đồng ý là cô mất đi tình yêu lẫn tình bạn dành cho anh. Vậy là cô vẫn giữ đó, không dám nói ra chỉ dám đơn phương anh mà thôi.

Không lâu sau anh đi du học. Khi cô biết tin cô rất đau khổ, tìm cô như bị xé cắt từng mảnh nó đau....đau lắm.

Ngày anh đi là ngày cô buồn nhất khóc nhiều nhất. Nước mắt cô rơi thật nhiều cô muốn kiềm chế lắm nhưng không thể.

- Cậu đi nhớ..... bảo trọng

- Được rồi nín đi

Anh nhàn nhạt mở miệng, nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy trong mắt anh chợt xuất hiện tia dịu dàng. Anh ôm cô lần cuối rồi tạm biệt cô. Bước lên máy bay, anh cảm thấy hình như mình đã bỏ lỡ điều gì ấy!! Nhưng anh đâu biết rồi sau này anh sẽ hối hận thôi. Nhưng đó là chuyện sau này.

-----Nước Mĩ-----

Anh sang bên này đã được hai năm. Ở đây anh đã gặp và quen cô ấy người con gái rất đỗi hiền lành, dễ thương. Anh và cô ấy đã chính thức quen. Và rồi cũng đã đến ngày anh quay về nước, anh dịu dàng nhìn người con gái đang khoát tay mình:

- Anny em về nước cùng anh nhé. Anh muốn giới thiệu em với mọi người trong gia đình anh.

Kèm thêm một nụ hôn vào má. Làm bao nhiêu người xung quanh ghen tỵ. Cô thẹn thùng, nhỏ nhẹ đáp:

- Dạ được

Anh đã ở bên này 5 năm rồi anh đã thành đạt hơn xưa

Chuyến bay hạ cánh tại Hà Nội. Khi biết tin anh về cô vui sướng, hân hoan cô gần như cười suốt cả ngày khi nghe được tin ấy. Năm năm anh đi cô vẫn yêu anh, yêu không thay đổi.

- Chào mọi người, con xin giới thiệu đây là bạn gái con cũng là người con muốn lấy sau này. Xin mọi người hãy tác hợp cho con

Nhưng lời anh nói rắn chắc, đồng đạc. Câu nói ấy làm trái tim cô như chết lặng thật sự không tin vào lời nói ấy. Hóa ra anh không yêu cô anh đã yêu người con gái khác. Giờ đây, cô đau đớn không ngớt, trái tim như có ai đó bóp chặt đau lắm...rất đau. Cô không thể chịu đựng nổi nữa, cô vọt chạy đi nước mắt không ngừng rơi xuống khuôn mặt.

Khi nhìn thấy cô khóc và chạy đi anh cũng hốt hoảng chạy theo không biết vì lý do gì, anh chỉ biết giờ phút này phải đuổi theo để giữ cô lại. Cô chạy ngang sang đường một chiếc xe tải lao tới -rầm- thân anh cô bị hất tung lên trời rơi xuống đất. Toàn bộ, khung cảnh xảy ra trước mắt mình anh chạy lại phía cô, khụy gối xuống. Không...không thể nào. Thân hình bé nhỏ của cô nằm trên vũng máu tươi. Cô nhìn anh, đưa bàn tay dính đầy máu chạm vào khuôn mặt anh cô khẽ mỉm cười:

-Phong, mình không sao, gặp lại cậu mình vui lắm!!!Mình muốn nói mình yêu cậu, nhưng không được rồi vì không dám tự tin tỏ tình với cậu mà giờ đây....thôi thì coi như chúng ta có duyên nhưng không phận. Sau này mình chúc cậu và cô ấy hạnh phúc.....

- Không..... tỉnh lại đi...là anh sai...anh sai...xin em cầu xin em đừng bỏ rơi anh...XIN EM ÁI OI, MỞ MẮT RA ĐI MÀ!!!

Anh gào thét trong vô vọng, anh đã làm lắm thật rồi anh yêu cô nhưng không dám chấp nhận điều đó để rồi đây....anh mãi mãi mất đi cô, trái tim anh như tan ra nghìn mảnh. Giờ đây, anh hối hận nhưng mãi mãi cũng không thể khiến cô tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Cậu Rồi Sao Cậu Lại Bỏ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đừng buông tay anh

Cầm tờ kết quả xét nghiệm trên tay mà Vi Băng như chết lặng, nước mắt trào trào nhưng cô không cho phép nó rơi xuống, vậy là kết thúc rồi. Minh Huy à nếu như biết em sắp chết, tâm trạng của anh sẽ thế nào? Có buông bỏ được hận thù với em không? chàng trai ngốc nghếch, ai bảo anh không chịu thừa nhận thích em, không chịu dành tình yêu cho em. Khiến em đau khổ như vậy, bây giờ thì hay rồi, chúng ta không bao giờ có thể hạnh phúc được nữa. Trời cao thật biết trời người, Hai mươi ba năm sống trên đời, em vẫn chưa làm được điều gì ý nghĩa, vậy mà đã sắp phải ra đi. Bất kể dù muốn, dù không thì kết cục đó cũng không thể tránh khỏi. Suy cho cùng cái chết vẫn là thứ đáng sợ nhất.

Sau 2 tiếng ngồi thất thần trong bệnh viện, cuối cùng Vi Băng cũng lê được tám thân mệt mỏi về nhà. Minh Huy mở cửa cho cô, chắc anh vừa tắm xong, thân trên để trần, chỉ quấn một chiếc khăn tắm màu trắng quanh eo, những giọt nước từ trên cơ ngực rắn chắc chảy xuống mắt hút sau chiếc khăn trông thật gợi cảm. Bận rộn dùng chiếc khăn màu trắng khác để lau đầu, Minh Huy cũng chẳng chú ý đến sắc mặt Vi Băng xoay người muốn đi tới sofa. Nhưng vừa đi được hai bước anh đã bị một vòng tay nhỏ bé ôm chặt từ sau lưng, khiến anh không khỏi bất ngờ. Vi Băng ôm anh, dựa cái đầu nhỏ vào lưng anh, lệ tràn khóe mắt. Cô lí nhí “ cho em ôm anh một chút thôi, nhé!”. Cô thực sự không chống đỡ được nữa rồi, vừa nhìn thấy anh là bao nhiêu sợ hãi, đau đớn, buồn tủi trong lòng cô tuôn trào như đê vỡ. Cô muốn được khóc trong vòng tay ấm áp của anh, nhưng làm sao anh có thể cho cô làm vậy chứ. Cho nên chỉ có thể ôm anh từ phía sau mà khóc như thế này. “Cho em yếu đuối một chút thôi, rồi em sẽ mạnh mẽ đi nốt đoạn đường cuối cùng này”. Cô tự nhủ trong lòng như vậy.

Nội tâm Minh Huy chấn động không ngừng. Hôm nay cô bị làm sao thế. Gọi anh tình cảm như vậy, hình như có thứ nước ấm nóng chảy trên lưng anh. Cô khóc sao?. Minh Huy xoay người lại muốn xem chuyện gì xảy ra, nhưng chưa kịp nói gì thì Vi Băng đã đặt lên môi anh một nụ hôn, chặn lại tất cả những lời anh muốn nói. Tiểu yêu tinh, đúng là mẹ nào con đấy, cô cũng giống người đàn bà đề tiền ấy có tố chất làm đàn ông điên cuồng mà. Chẳng có mèo nào lại chê mỡ, cô đã chủ động vậy anh cũng chẳng ngại. Minh Huy như hồ đồ lao vào xâu xé con mồi trước mắt, chẳng buồn quan tâm tới bất cứ chuyện gì nữa.

Sau cuộc hoan ái, Vi Băng nằm tựa đầu vào vòm ngực ấm áp của Minh Huy, lắng nghe từng nhịp tim anh khiến lòng cô cảm thấy an tĩnh lạ thường. Anh đang say ngủ nên sẽ chẳng bận tâm hành động của cô. Chỉ những lúc như thế này cô mới có thể tùy tiện thân mật với anh, mới thấy anh giống chàng trai khi xưa, chàng trai mà cô yêu tận xương tủy khắc sâu tận linh hồn, vì yêu mà dù đau đến mấy cũng không lỡ hạn. Sau ngày hôm nay, có lẽ cô cũng sẽ không bao giờ được hưởng những giây phút ngọt ngào thế này nữa.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào căn phòng làm Minh Huy thức giấc. Mờ mắt ra không thấy Vi Băng bên cạnh, lại nhìn lên đồng hồ đã hơn 8h, nghĩ chắc cô đã đi làm nên anh thông thả làm vệ sinh cá nhân xong rồi tới công ty, chẳng may suy nghĩ về sự khác lạ ngày hôm qua của cô. Từ trước tới nay cô vẫn luôn là người dậy sớm hơn anh mà.

Về phần Vi Băng cô không đi làm mà tới chỗ cha mình, ngồi bên cạnh ông, suy nghĩ xem tiếp theo mình nên làm gì? Hình ảnh quá khứ như cuốn băng quay chậm lần lượt hiện lên trong đầu cô.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Cậu Rồi Sao Cậu Lại Bỏ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Vi Băng như thấy mình năm mươi năm tuổi, khuôn mặt đầm nước mắt, níu chặt lấy tay mẹ nước nở:

- Mẹ ơi...hic.. đừng bỏ con...hic...đừng bỏ bố, đừng đi theo chú ấy mà, huhu.

Đáp lại sự van nài của cô chỉ là cái hất tay tuyệt tình, khiến cô ngã sòng soài trên nền đất. Những viên đá nhỏ cửa vào da thịt đau điếng nhưng làm sao có thể sánh bằng nỗi đau trong lòng cô. Lúc này đây, cô hận mẹ vô cùng, tại sao bà có thể vì tiền mà sẵn sàng bỏ lại con thơ, người chồng bệnh tật để đi theo người đàn ông đó. Thật là nhân tâm, cô sẽ không bao giờ tha thứ cho bà.

Cũng cùng bị bỏ rơi, đáng nhẽ cha cũng phải giống cô, căm thù người phụ nữ vong ân bội nghĩa ấy. Nhưng không, cha luôn nhắc nhở cô: “Con đừng hận mẹ, mẹ con là người phụ nữ tuyệt vời, bà ấy xứng đáng có được hạnh phúc bên người tốt hơn cha.

Cô thật sự không thể hiểu nổi tại sao người cha đáng thương của cô có thể khoan dung như thế. Sau này, khi biết được mẹ cô không hề yêu người đàn ông kia, sỡ dĩ bà đi theo ông ta chỉ vì muốn có tiền chữa bệnh cho cha, dưới danh nghĩa nhà hảo tâm hỗ trợ chi phí giúp cha phẫu thuật, cô đã vô cùng hối hận. Ngày trước vì hiểu lầm cô vẫn luôn mong bà đừng vui vẻ, đừng sống tốt. Thật không ngờ ngàn lời chúc tốt đẹp chưa chắc mang may mắn đến, chỉ một ý niệm xấu đã vội hóa hiện thực. Mẹ cô chưa kịp hạnh phúc đã bị tai nạn xe qua đời. Trong giây phút cuối cùng mẹ chỉ kịp nói được hai câu. Một dành cho cha và một dành cho cô.

- Anh là người đàn ông duy nhất em yêu cả cuộc đời này. Và “mẹ xin lỗi con yêu, hãy luôn là cô gái mạnh mẽ, phải sống thật hạnh phúc con nhé”.

Cô cũng luôn tự hứa với bản thân phải kiên cường sống tốt. Chỉ có điều, đôi khi cố gắng thôi là chưa đủ, em hữu tình nhưng anh vô ý thì định trước chính là đau thương.

Vi Băng còn thấy mình năm mươi tám tuổi, trong độ tuổi đẹp nhất, vào ngày sinh nhật gặp được anh, chàng trai cô yêu hơn chính bản thân mình. Lần gặp gỡ đầu tiên cũng chẳng có gì đặc biệt. Hôm ấy, khi đang làm thêm trong nhà hàng, cô bị một vị khách say rượu gây khó dễ. Chính anh là người đã ra tay giải vây giúp cô. Những cảm kích thuở ban đầu, biến thành nhớ nhung sau nhiều lần tình cờ gặp gỡ. Những cử chỉ quan tâm của anh khiến trái tim cô rung động. Anh đã luôn bên cô bất kể khi vui vẻ hay lúc đau buồn. Nếu không có anh thì lúc cha mất chắc cô đã không thể vượt qua được. Mỗi khi nhớ lại cô đều nghĩ, giả như mình có phép màu thì tốt. Sẽ làm thời gian đứng yên tại lúc đó, sẽ không vì một chút ấm áp anh cho mà trả giá nhiều như vậy.

Cả cuộc đời này cô sẽ không bao giờ quên được ngày hôm ấy. Bước trên con đường trải đầy cánh hồng, đến bên người mình yêu, cô đã tưởng mình như bước tới thiên đường. Nhưng không ngờ lại là tới địa ngục. Hóa ra ranh giới giữa hạnh phúc và khổ đau chỉ mong manh như vậy. Trong đêm tân hôn thay vì ba chữ “anh yêu em” thì chồng cô lại thì thầm vào tai cô rằng: “tôi hận cô”.

Dưới ánh mắt ngỡ ngàng của cô, anh như từ thần đồng đặc tuyên bố:

- Vi Băng bé nhỏ của tôi, chẳng phải em nói: mẹ em trước lúc chết vẫn mong em cả đời bình an hạnh phúc sao. Được, tôi sẽ giúp bà ấy thực hiện di nguyện đó, mang lại “hạnh phúc” cho em.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Cậu Rồi Sao Cậu Lại Bỏ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Người ta thường nói “có không giữ mất đừng tìm”. Bởi vì, bạn sẽ không bao giờ biết một người có ý nghĩa với mình như thế nào, cho đến ngày họ không còn bên bạn nữa. Nếu nỗi đau của Vi Băng mang tên Minh Huy vậy thì nỗi đau của Minh Huy nên gọi tên là gì? Cô không quên được đêm tân hôn anh nói hận cô, còn anh thì không quên được ngày mẹ bỏ anh mà đi. Cha có nhân tình bên ngoài, mẹ yêu cha như thế làm sao có thể chấp nhận san sẻ người đàn ông của mình với người phụ nữ khác. Trong đau khổ và tuyệt vọng bà chọn cách giải thoát tiêu cực nhất- Uống thuốc ngủ tự tử.

Trong đám tang của mẹ, anh chỉ hận không thể giết chết người đàn ông mà anh vẫn gọi là cha kia. Vì một người phụ nữ đã có chồng con mà làm tổn thương vợ mình, có đáng mặt đàn ông không? Chỉ là, trời tạo nghiệt có thể tha, người gieo nghiệt không thể sống. Họ làm mẹ anh đau khổ mà chết trong uất ức thì cũng chẳng thể vui vẻ được bao lâu, bị tai nạn giao thông mà “đồng quy vu tận”.

Có lẽ, anh sẽ để mọi chuyện qua đi, nếu như không tình cờ phát hiện, người đàn bà mà cha anh từ bỏ gia đình để ở bên không hề yêu ông ấy. Bà ta theo ông chỉ vì muốn có tiền chữa bệnh cho chồng và lo cho cô con gái nhỏ. Tại sao cô ta được vui vẻ bên cha mình còn anh lại phải làm bạn với cô đơn. Cả gia đình họ phá nát hạnh phúc của anh thì cũng đừng mong được hạnh phúc. Anh đau một thì những người đó sẽ phải trả mười. Tiếc là anh chưa kịp làm gì thì người cha đã vì bệnh cũ tái phát mà qua đời. Chết như thế thật quá dễ dàng, vậy thì những gì họ nợ anh đành để cô con gái nhỏ trả vậy.

Lúc biết anh tiếp cận mình chỉ để trả thù, Vi Băng thật sự rất đau khổ, cô không thể trách mẹ, cũng không thể hận anh. Trong câu chuyện này ai cũng đều đáng thương, cho nên cô chấp nhận ở lại bên anh. Chịu đựng nỗi hận thù của anh, ân cần yêu anh.

Thật ra cô có thể kiên trì lâu như vậy, một phần cũng do cô tin rằng anh cũng yêu mình. Tuy lời nói của anh luôn cay độc, nhưng ánh mắt thất thần của anh khi nhìn cô cười, vẻ mặt hốt hoảng của anh khi cô ngã hay cái vuốt tóc nhẹ nhàng lúc cô ngủ dường như đã tố cáo nội tâm của anh rồi. Chỉ đáng tiếc con rùa rụt cổ đó mai không chịu thừa nhận phần tình cảm này. Cứ cố chấp làm cô đau làm tổn thương bản thân mình. Cô vốn nghĩ mình có thời gian, dần dần cô sẽ giúp anh buông bỏ thù hận. Bọn họ rồi sẽ có một gia đình hạnh phúc. Hoặc nếu anh vẫn cố chấp như cũ, thì ít nhất bọn họ còn có thể cùng nhau đi đến hết đời, dù sao cũng tốt hơn một mình cô sống đơn côi, trên thế giới này cô cũng chỉ còn có anh thôi.

Ước muốn của cô cũng đâu có lớn lao, tại sao ông trời lại tàn nhẫn với cô thế nhỉ. Dựa vào cạnh mộ cha cô thì thầm:

- Cha, con nghĩ con thật không có tiền đồ, Minh Huy đối xử với con tệ như vậy, thế nhưng lúc này đây con vẫn không thể không lo cho anh ấy. Anh ấy xấu tính như vậy, con đi rồi, trên thế giới này sẽ không còn ai yêu thương anh ấy nhiều như thế nữa. Không có yêu thương, không hận thù anh ấy liệu có còn mục đích để sống, để cố gắng nữa không?

Sau cả một ngày suy nghĩ, cuối cùng Vi Băng cũng có quyết định của mình. Nếu như không thể tránh khỏi nỗi đau, vậy thì chỉ còn cách hạn chế tổn thương ở mức thấp nhất, đây có lẽ là việc cuối cùng cô có thể làm cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Cậu Rồi Sao Cậu Lại Bỏ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Thời gian gần đây tâm trạng Minh Huy vô cùng tồi tệ, luôn có thể nổi trận lôi đình chỉ vì những chuyện nhỏ nhặt. Người khiến anh trở thành như vậy không ai khác chính là Vi Băng – cô gái mà anh luôn căm hận. Càng bức mình hơn là thật ra cô chẳng làm gì nhưng chẳng hiểu sao lại khiến anh mất kiểm soát. Hằng ngày cô vẫn quan tâm, chăm sóc cho anh. Mặc cho đôi lúc anh tỏ ra hằn học, khó chịu vẫn kiên nhẫn chịu đựng, ân cần và chu đáo. Dù vậy, anh vẫn cảm thấy từ sau ngày cô khóc đó, cô dường như đã thay đổi. Cụ thể là khác ở đâu thì anh không nói rõ được nhưng ánh mắt cô nhìn anh rất lạ. Thay vì sự ấm áp thuở ban đầu thì giờ đây nó u buồn, đôi khi hờ hững và có cả tuyệt vọng. Nó dường như đã mất đi sự thiết tha, mặn nồng của người phụ nữ với người đàn ông mình yêu.

“Cô không còn yêu anh nữa” cái suy nghĩ ấy ăn sâu bám rễ trong lòng khiến anh sợ hãi. Anh vẫn luôn tự nhủ rằng mình không quan tâm cô, cô chỉ là nơi để anh chút hận thù, yêu hay không yêu cũng chẳng hề quan trọng. Thế nhưng dù xuất sắc đến mấy anh cũng chỉ có thể lừa người chứ chẳng thể dối lòng. Cô gái mười tám trẻ trung năm ấy đã khiến anh rung động. Còn người phụ nữ thuần thực hiện tại khiến anh yêu. Chỉ là, có yêu thì đã sao, anh cũng không thể hạnh phúc bên cô được, bởi vì như vậy anh cảm thấy có lỗi với người mẹ quá cố của mình. Nếu biết rằng con trai mình yêu thương con gái của tình địch, liệu ở thế giới bên kia mẹ có thể nhắm mắt? Cho nên ngày ngày anh vẫn luôn tự trấn an bản thân: “đừng lún sâu thêm nữa, mày phải hận cô ấy, phải hận cô ấy”. Nghe thì có vẻ ngốc nghếch nhưng đó là con đường tốt nhất với anh.

Không mất quá nhiều thời gian, những bất an của Minh Huy nhanh chóng được kiểm chứng. Trong phòng ngủ căn biệt thự phía tây thành phố, một người đàn ông mất hồn tía máu, nộ khí đầy mình đưa tay bóp cổ người phụ nữ, gằn giọng:

- Tại sao cô có thể làm như thế? Cô yêu hắn ta hay vì tiền hắn cho cô? Mẹ con các người đúng là cùng một giuộc đều vô liêm sỉ như nhau.

Vi Băng ngẩng mặt, ánh mắt kiên cường chống lại anh:

- Haha, tôi tưởng anh biết lâu rồi chứ, hóa ra vẫn ngây thơ như vậy à. Đúng! tôi vô liêm sỉ đấy, thì đã làm sao? chẳng phải anh vẫn thích tôi à?

- Cô... Trong mắt anh hiện lên thứ cảm xúc phức tạp.

- Sao, bị tôi nói trúng lên bất ngờ à. Anh hỏi tôi yêu Khải Minh hay tiền của anh ấy, haha, cả hai tôi đều yêu hết. Thật ra lúc đầu tôi cũng định “trộn đời trộn kiếp” bên anh nhưng tại anh cứng đầu quá, tôi dùng trăm phương ngàn kế cũng không thể khiến anh bỏ đi cái sự hời hợt vớ vẩn trong đầu mà thừa nhận yêu tôi. Cho nên tôi phải tự lo cho bản thân mình thôi. Nếu như kế hoạch đó thuận lợi thì tôi đã có thể rời khỏi anh rồi. Đáng tiếc...

- Cô im đi! Anh hét lên, tay tăng thêm sức như hận không thể bóp chết cô ngay lập tức.

- Có giỏi thì anh giết chết tôi đi, nếu không tôi vẫn sẽ rời bỏ anh để sống thật hạnh phúc.

- Giết cô?... Không phải tôi không dám mà là tôi sợ bản tay mình. Nói rồi bản tay anh chợt buông lỏng xoay người rời đi. Ra tới cửa, dừng lại một chút anh nói:

- Rời khỏi tôi? Cả đời này cô cũng đừng mơ.

Anh đi rồi, bỏ lại cô trong căn phòng lạnh lẽo. Vô lực ngã ngồi trên đất, nước mắt Vi Băng rơi xuống không ngừng. Đau! Trái tim cô đau quá. Minh Huy à, em đau lắm, em sắp không chịu được nữa rồi. Cô cứ nghĩ là gọi cái tên ấy thì sẽ thấy thoải mái hơn, sẽ có niềm tin hơn. Nhưng có ai lại dùng nỗi đau của mình để an ủi chính mình cơ chứ. Chắc kiếp trước cô độc ác lắm, phóng hỏa giết người đủ cả nên kiếp này mới phải chịu dày vò thế này. Tự tay diệt cho mình một giấc mộng tuyệt đẹp rồi lại tự tay phá hủy đi mọi thứ, thử hỏi mấy người có thể độc ác với bản thân được như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Cậu Rồi Sao Cậu Lại Bỏ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.